

Милосердя
врятує
світ

ДОБРА СПРАВА

ХЕШВАН 5784

№ 205

ЖОВТЕНЬ 2023

American Jewish
Joint Distribution
Committee

ГАЗЕТА БФ "ХЕСЕД ШААРЕЙ ЦІОН"

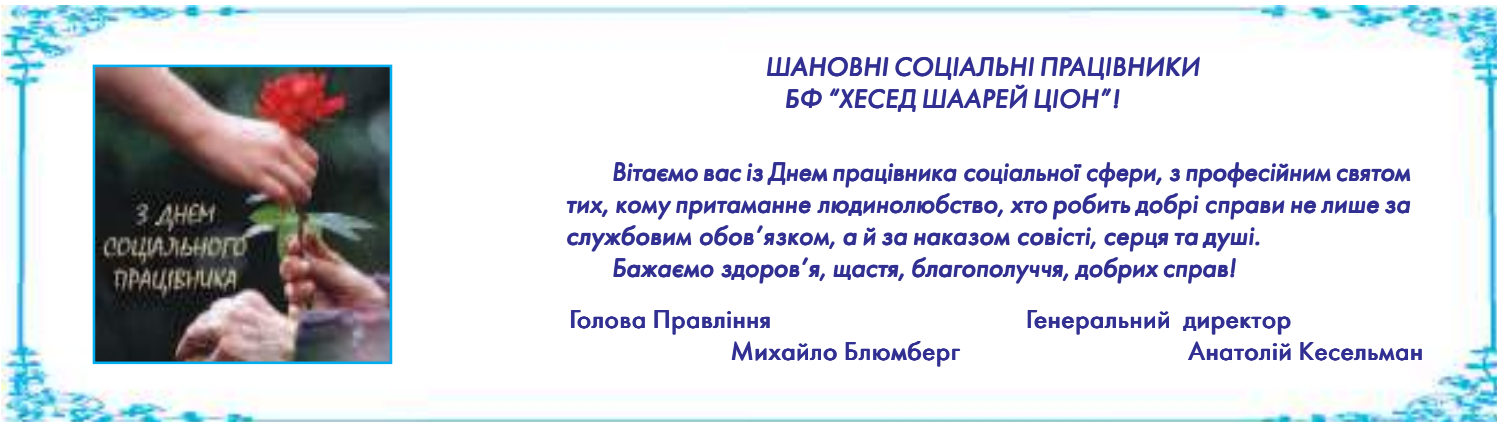
ОДЕСА

Видається за підтримки "Джойнт" JDC

International Fellowship
of Christians and Jews

ДЕНЬ ПРАЦІВНИКА СОЦІАЛЬНОЇ СФЕРИ

ШАНОВНІ СОЦІАЛЬНІ ПРАЦІВНИКИ
БФ "ХЕСЕД ШААРЕЙ ЦІОН"!

Вітаємо вас із Днем працівника соціальної сфери, з професійним святом тих, кому притаманне людинолюбство, хто робить добрі справи не лише за службовим обов'язком, а й за наказом совісті, серця та душі.
Бажаємо здоров'я, щастя, благополуччя, добрих справ!

Голова Правління
Михайло Блюмберг

Генеральний директор
Анатолій Кесельман

Першої неділі листопада в Україні відзначають День працівника соціальної сфери, встановлений Указом Президента України № 374/99 від 13 квітня 1999 року. 2023 року це свято відзначається 5 листопада. Воно є свідченням високої оцінки державою ролі працівників, які щоденно забезпечують реалізацію державної політики з питань соціального захисту, зайнятості, організації оплати та безпеки праці, трудових відносин.

За рік після заснування Одеси, 1795 року, коли виникло єврейське "Товариство для відвідування хворих", з'явилися перші соціальні працівники. Звичайно, тоді їх ще так не називали, але те, що вони робили, цілком відповідає сучасному значенню поняття «Працівник соціальної сфери».

І це легко перевірити, розкривши Статут Товариства, в якому записано: "Якщо, чого не дай Бог, занедужає хтось у місті, то голова пропонує черговому члену правління призначити когось із членів товариства для відвідування хворого. Призначена особа повинна відвідувати хворого двічі на день – вранці та ввечері та докладати правлінню про стан здоров'я хворого. Якщо хворий, чого

не дай Бог, у небезпеці, то один із членів товариства, за призначенням, повинен чергувати біля ліжка хворого всю

ніч, а вранці повідомити правління про те, чи він потребує подальшого догляду..."

Сьогодні у соціальній сфері України працюють тисячі чудових працівників. Вони дарують людям надію на краще, своєчасно подають руку допомоги тим, хто цього потребує. Ці людинолюбні традиції разом із усіма соціальними працівниками України сьогодні продовжує та розвиває БФ "Хесед Шаарей Ціон".

У Хеседі працюють 482 соціальних працівників. Багато хто з них надає клієнтам допомогу у більшому обсязі, ніж це передбачено їхніми посадовими обов'язками. Щоб підвищити професійний рівень соцпрацівників, для них чотири рази

на рік проводять навчальні семінари, на яких виступають з лекціями і ведуть практичні заняття фахівці високої кваліфікації, які приїжджають з Ізраїлю, США, та місцеві – психологи, лікарі-травматологи та ін.

Працівники соціальної служби Хеседа постійно відкривають нові ефективні та перспективні програми.

Ось уже 8 років діє програма надання допомоги клієнтам, які страждають на хворобу Альцгеймера. Працює програма реабілітації клієнтів, які перенесли інсульт та переломи шийки стегна.

Спілкування соцпрацівників з клієнтами вимагає від них повної віддачі, і, якщо не вкладати душу, виконувати таку роботу неможливо.

Слід відзначити роль волонтерів, які щодня надають допомогу клієнтам Хеседа, і те, з якою увагою вони ставляться до своїх обов'язків.

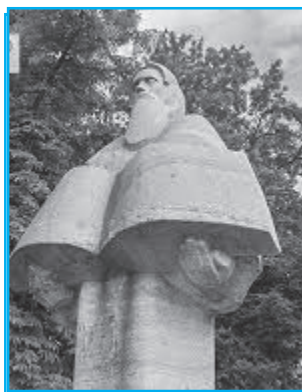
Високою оцінкою праці соціальних працівників Хеседа стали грамоти Одеської міської ради та керівництва Благодійної Фундації.

Для багатьох соціальних працівників слова Івана Франка: «Життя людини доти має цінність, доки людина може допомагати іншим» — стали сенсом їхнього життя.

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ ПИСЕМНОСТІ ТА МОВИ

День української писемності кілька варіантів. Один та мови встановлено указом з них — писемність № 1241/97 від 9 листопада 1997 Північного року на честь Нестора Літописця Причорномор'я, де — а в т о р а користувалися абеткою, «Повісті временних літ», ідентичної послідовника творців слов'янської грецької писемності Кирила та Мефодія. або римської Відзначається він щороку 9 (латиниці). листопада.

У східних районах Є припущення, що писемність була своя оригінальна на території України мала писемність, відома у

науці під назвою мови приурочено низку сарматських урочистих та святкових знаків.

Слід зазначити, що поряд з кирилицею існувала абетка, відома під назвою глаголиця.

Традиційно до Дня української писемності та

мова приурочено низку урочистих та святкових заходів, серед яких: покладання квітів до пам'ятника Нестору Літописцю, нагородження найкращих українських літераторів та популяризаторів українського слова, видавництва, що випускають літературу українською мовою, та інші.

На фото: Пам'ятник Нестору у сквері біля Києво-Печерської лаври.

Свята в Україні 2 стор.

Людмила Гальперіна "Маккабіада по-одеські" 3 стор.

Діє "Гаряча лінія" 4 стор.

Поради господарці 4 стор.

Марк Штейнберг "Єврейський щит СРСР" 5 стор.

Влад Кіткіч "Калейдоскоп національних культур" 6 стор.

Одеса у старих фотографіях 7 стор.

Джек Лондон "Вбити людину" 8 стор.

Віра Шаховцева "Люди "Золотого віку" 9 стор.

Михайло Гаузнер "Неординарні особистості" 10 стор.

Країна Поезія 11 стор.

Посмішка 12 стор.

Служба "Мокед-Лакашіш" — 737-40-21; Служба "Харчування" — 737-40-11;
Програма "Медицина" — 737-40-27; Культурний центр — 737-40-13;
Служба волонтерів — 737-40-24; Волонтерська вітальня — 737-40-32;
Денний центр — 737-40-30; Редакція газети "Добра справа" — 737-40-12

Новини світу, України, Одеси

Польща, Чехія, Угорщина та Словаччина попросили Україну відкликати позов до Світової організації торгівлі щодо заборони групи на експорт української агропродукції.

З Нагірного Карабаху до Вірменії виїхало понад 100 тисяч вимушених переселенців. Це понад 80% населення, яке там мешкало до «спецоперації».

У Європі шукають тимчасового притулку близько 4 млн. українців.

Палата представників США відхилила поправки щодо скорочення допомоги Україні.

«Жодна сила не зупинить повернення Тайваню під контроль Пекіна», – заявив голова КНР Сі Цзіньпін.

У США офіційно стартувало навчання українських льотчиків на винищувачах F-16.

Загальна сума допомоги, отримана Україною від ЄС, сягає 85 млрд. євро.

За наслідками опитування, проведеного російським «Левада-центром», понад 70% росіян підтримують війну, а 60% бояться мобілізації.

Кораблі Чорноморського флоту Росії залишили Севастополь і перебазувалися до Новоросійська, Феодосії та Керчі.

Ізраїль офіційно оголосив стан війни із ХАМАС.

Рада Безпеки ООН не прийняла російський проект резолюції про припинення вогню в секторі Гази.

США направили до берегів Ізраїлю авіаносну ударну групу на чолі з атомним авіаносцем «Джеральд Форд» із 90 літаками. До неї входять ракетний крейсер «Нормандія», три ракетні есмінці та атомний підводний човен. Їхній загальний залп може досягати 200 і більше крилатих ракет «Томагавк». Туди ж спрямовано ударну групу з авіаносцем «Дуайт Ейзенхауер» та флагманський корабель Шостого флоту «Блю Рідж».

Запрацював повітряний міст США – Ізраїль, яким поставляється зброя, протиракети та керовані боєприпаси.

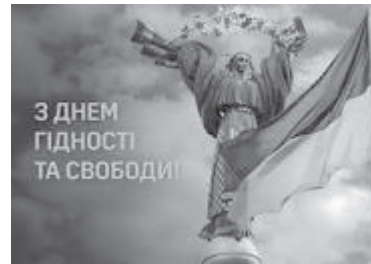
Єврокомісія зупиняє допомогу палестинцям після агресії проти Ізраїлю.

ДЕНЬ ГІДНОСТІ ТА СВОБОДИ

День Гідності та Свободи – українське національне свято, що відзначається щорічно 21 листопада, починаючи з 2017 року. Його встановлено згідно з Указом Президента від 13 листопада 2014 року на честь двох знаменних подій у новітній українській історії – Помаранчевої революції 2004 року та Революції Гідності 2013 року.

Саме 21 листопада 2013 року відбулися перші протестні акції української громадськості у відповідь на рішення тодішньої

влади щодо припинення курсу на євроінтеграцію та скасування процесу підготовки до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом. День Гідності та Свободи – свято, встановлене на знак вшанування патріотизму та мужності громадян, які у 2004 та 2013 роках стали на захист демократичних цінностей і

європейського в и б о р у українського народу.

«Слова «гідність» і «свобода» сьогодні стали синонімами

України для всього світу.

Україна щодня доводить, що гідність та свобода сильніші за підлість і терор. Ця віра загартувалася та зміцнилася. Україна знову бореться за свою

свободу та незалежність, захищаючись від агресора.

Програма заходів до Дня Гідності та Свободи ґрунтується на осмисленні Революції Гідності, Помаранчевої революції та Революції на граніті у контексті повномасштабного вторгнення.

Події 1990 р., 2004 р. та 2014 р. ставили конкретну мету: зміна України, реформа, об'єднання суспільства, соціальна відповідальність суспільства. Це все закладено не в певних датах, це має бути робочим процесом.

ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ ЖЕРТВ ГОЛОДОМОРІВ

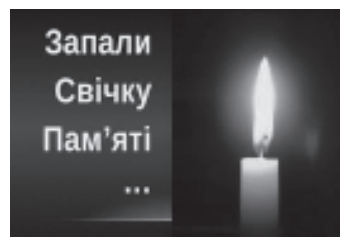
Традиційно в цей день громадяни ставлять свічки до пам'ятників жертвам голодоморів в Україні. У церемоніальних заходах біля Меморіального знаку «Свічка пам'яті» в Києві також беруть участь перші особи держави, керівники іноземних країн, парламентів і міжнародних організацій, дипломати, представники релігійних конфесій, громадські й культурні діячі, свідки Великого Голоду.

День пам'яті жертв Голодомору запроваджений указом Президента України Леоніда Кучми № 1310/98 від 26 листопада 1998 р. як «День пам'яті жертв голодоморів».

В Указі сказано: «Установити в Україні День пам'яті жертв голодоморів, який відзначати щороку у четверту суботу листопада.

У квітні 2010 року ПАРЄ ухвалила постанову, в якій привітала рішення Української влади встановити національний день пам'яті жертв голодоморів, закликаючи владу інших постраждалих країн встановити аналогічну пам'ятну дату для вшанування жертв режиму.

До 2008 року церемонія відбувалася перед

Пам'ятним знаком на Михайлівській площі.

У 2008 р. в Києві було відкрито Меморіал пам'яті жертв голодоморів в Україні, який став традиційним місцем проведення меморіальних заходів на наступні роки.

У 2009 р. дослідники встановили імена майже 2 мільйонів убитих людей, 3577 місць масових поховань жертв Великого Голоду.

У 2012 р. акція пам'яті жертв голодоморів присвячувалася людям, які в непростий час рятували від голоду співвітчизників.

В 2021 р. була оголошена загальнонаціональна хвилина мовчання, після чого пр. всій Україні відбувається акція «Запали свічку», в рамках якої всі охочі несуть свічки до пам'ятників жертвам. В акції також можна взяти участь, запаливши свічку в своєму вікні.

В 2023 р. День пам'яті жертв голодоморів відзначають 25 листопада.

ВСЕСВІТНІЙ ДЕНЬ ДИТИНИ

Всесвітній день дитини – свято, яке Генеральна Асамблея ООН у 1954 році (резолюція № 836 (IX)) рекомендувала запровадити всім країнам, починаючи з 1956 року.

Свято спрямоване на поліпшення добробуту дітей, зміцнення роботи, проведеної ООН для допомоги дітям усього світу.

Діти – майбутнє кожного народу. В них закладається те, яким виглядатиме наступне покоління людства. Становлення особистості відбувається у дитинстві.

Свято відзначають 20 листопада. І це не випадкова дата! Саме цього дня у 1989 році було прийнято «Конвенцію про права дитини», яка визнала, що дитині для всебічного та гармонійного розвитку особистості необхідно

рости в сімейному оточенні, атмосфері щастя, кохання та взаєморозуміння.

Щороку все більше людей та громадських діячів спрямовують свої зусилля на допомогу та захист дітей. Створюються фонди підтримки тяжкохворих дітей, спільноти, які спостерігають за неблагополучними сім'ями. На базі Організації Об'єднаних Націй засновано Дитячий фонд.

Усе це сталося завдяки Всесвітньому дню дитини, головним і єдиним завданням якого завжди були захист та збереження дітей, забезпечення гідного рівня життя в будь-якому

куточку планети, незалежно від раси, статі та соціального класу.

Сьогодні цей день щорічно відзначається у 129 країнах, що входять до ООН.

Заходи, присвячені дітям, відбуваються у всіх країнах постійно, але особливо їх багато 20 листопада. У школах та дитячих садках проводяться відкриті уроки, присвячені цьому дню.

Як відзначити День дитини? Зробіть для своїх дітей щось особливе. Оточіть дітей турботою та теплом, дайте їм зрозуміти, що вони улюблені. Пам'ятайте – кожному з нас

потрібні розуміння та підтримка, особливо у дитинстві. Зробіть вашим дітям подарунки. Нехай вони будуть не дорогі, але піднесені від щирого серця.

Приємний день з родиною. Зводіть дитину в кіно, кафе чи парк розваг. Улюблений мультфільм на великому екрані, приправлений великою порцією морозива – що ще потрібне для щастя?

Набір для творчості або іграшка для розвитку. Набори для ліпки, бісероплетіння, малювання та гравіювання розвивають дрібну моторику, а головоломки дозволяють тримати розум дитини в тонусі під час ігор. Також непогано підійде настільна гра, в яку ви зможете грати всією сім'єю.

МІЖНАРОДНИЙ ЧОЛОВІЧИЙ ДЕНЬ

Міжнародний чоловічий день відзначається 19 листопада. Свято було засноване в 1999 році в Республіці Тринідад і Тобаго з метою боротьби з дискримінацією чоловіків і турботи про чоловіче здоров'я. Свято відзначається майже в 50 країнах світу.

Вітаємо чоловіків – клієнтів Хеседа! Бажаємо залишатися

с м і л и в и м и, сильними, мужніми, бути опорою для своєї родини, рідних та близьких! Більше радості, щастя, земних благ та приємних мрій! Нехай настрої буде чудовим і здоров'я ніколи не підводить!

Нехай чоловічий героїзм, відвага і честь стануть у нагоді тільки для яскравих р о м а н т и ч н и х подвигів, а міцне чоловіче здоров'я стане вірним супутником на все життя. Від щирого серця висловлюємо щире вдячність за

допомогу, надійність та вміння приймати блискавичні рішення! Нехай ваша підтримка отримує гідну подяку не тільки у свято, нехай вас беззавітно люблять близькі та рідні!

Ваші матері, дружини, подруги, вірять у вашу силу та вогонь душі! Бажаємо вам миру у ваших будинках та серцях!

О С І Н Н І Й Ш А Б Б А Т О Н

Ось так радісно і креативно ми зустріли Суккот на Шаббатоні 2023, який стартував минулої п'ятниці. Участь у ньому взяли сім'ї дітей з особливими потребами, діти сімей ВПО та діти сімей групи ризику. Розпочали підготовку до свята з прикраси нашої імпровізованої Сукки декором, якій цього дня робили власноруч батьки з дітками у творчій сімейній атмосфері і з дивовижним видом на море.

І звичайно ж ми заздалегідь підготували святкову програму на Шаббат і Авдалу для занурення у традиції та культуру єврейського народу, а у вечірній час у сімейній обстановці спілкувалися та проводили ігри на тему свята Суккот.

Програма Шаббатона була дуже насиченою цікавими подіями і одна з них — захоплюючий майстер-клас з розпису шопера, який з великою душею та супер професійним підходом

підготувала для нас волонтер Дитячої програми — Ольга Сиреніна. Основна тема майстер-класу була присвячена святам Рош га-Шана та Суккот, а також розпис у

патріотичній тематиці. У процес були залучені всі від малого до великого, незважаючи на те, що розпис на тканині вимагає особливої майстерності, наші учасники впоралися з поставленим завданням на відмінно! Роботи вийшли

настільки гарними, начебто їх виконували досвідчені художники! На багатьох фото ми відобразили результат декорування нашої імпровізованої Сукки та відчули атмосферу

простору з чудовим краєвидом на море, в якому ми проводили Шаббатон. Також до програми входили тренінги з психологом «Дитячої програми» Альоною Тарасенко: «Арт-терапія на морському узбережжі з використанням піску» для дітей та батьків і другий тренінг для батьків «Пошук та використання ресурсів». А поки батьки були на тренінгу діточки були на майстер-класі по виготовленню іграшки-антистрес. І нам дуже пощастило з погодою, і батьки з дітьми могли насолодитися у вільний час відпочинком та купанням у морі.

Друзі, ми також щиро бажаємо всім багато радості і зарядитись позитивом!

Світлана Новаковська

М А К К А Б І А Д А П О - О Д Е С Ь К І

У 2023 році на спортивному майданчику «Гігель» (Старобазарний сквер) відбулася чергова «Маккабіада по-одеськи».

Проведення цього веселого і задержуватого свята, що організує БФ «Хесед Шаарей Ціон», вже стало чудовою традицією.

Трохи історії про зародження та становлення цієї традиції. Перша «Маккабіада» на спортмайданчику «Гігель» відбулася з ініціативи голови руху Маккабі в Одесі Леоніда Белаковського. Її учасниками стали волонтери Хеседи та студенти Медичної академії. «Веселі старті», концертні номери так сподобалися глядачам та учасникам, що, підхопивши ініціативу, наступну «Маккабіаду» організували координатори волонтерського проекту «Крила Доброти» Ірина Верведа та Діна Попель. Потім до них приєднався Культурний центр під керівництвом Ганни Розен. Не залишився осторонь і «Гігель».

Не забудеться «Маккабіада-крос» на підтримку руху «Християни за Ізраїль». Тоді велику підготовчу роботу провели хлопці з «Гігеля». Зробили розмітку доріжок різних відстаней, розставили на кожному етапі чергових. Брала участь старі та молоді. У цьому кросі було стільки учасників, що представник з Києва відзначив забіг на одеській «Маккабіаді» як наймасовіший серед міст України та Європи. Колективу Хеседи є чим пишатися!

Чергова «Маккабіада» в 2018 році з багатства спортивних та конкурсних номерів стала справжнім культурно-спортивним шоу. Три одеські діаспори, а саме болгарська, грецька та ромів взяли участь у концертній програмі «Маккабіади».

Руху «Маккабі» в Ізраїлі Одеський Хесед відповів: «Маккабіада – крутіша за Олімпіаду!» Одна назва вже багато про що говорить. Настільний теніс, шахи, шашки, йога, шведські палиці і т. д. культивувалися на цій «Маккабіаді».

Повертаючись до «Маккабіади» 2018 року за участю трьох діаспор, не можна не згадати про концертну частину цього свята. Пісні на ідиш у виконанні Ірини Александровської та Йосипа Жеребкера, чудовий виступ танцювального колективу

«Фрейлехс», запальні грецькі танці, вокальний номер болгарської громади та цілий спектакль від ромів: пісні та танці – все це залишиться надовго у пам'яті учасників та глядачів.

А потім настав «ковидний період» з карантинном, різними обмеженнями, а незабаром і ще більш важкі часи, в яких ми живемо і зараз.

17 липня 2022 року на тому ж місці відбулася чергова «Маккабіада по-одеськи», зрозуміло, інша за змістом, але головне те, що вона відбулася.

Найпрекрасніше і зворушливе у цій «Маккабіаді» – зустрічі знайомих, друзів, подруг – з обіймами, поцілунками і навіть зі сльозами. На цій «Маккабіаді» була й своя особливість. Після вітального слова Ганни Розен прозвучала знайома всім присутнім мелодія «На зарядку, по порядку!».

З усмішкою, підтягнута, струнка вийшла на майданчик Ісанна Разінкова та запросила всіх охочих на зарядку-розминку. Не знаю, що спрацювало – магія

особистості Ісанни, знайома всім мелодія, а може, все разом, але трибуни миттю спорозніли, бо глядачі в буквальному сенсі висипали на майданчик. Ось така чудова зарядка-розминка стала ще однією доброю традицією всіх наступних «Маккабіад».

Перед початком «Маккабіади», яка проходила 15 жовтня, я підійшла до Ганни Львівни Розен, яка для мене є гуру щодо морально-етичних та духовних норм поведінки. Питання було одне. Чи не є блюзнірством веселитися в такі трагічні дні для Ізраїлю і

всіх нас? Її пояснення дозволили відкинути мій сумнів. Я думаю, що вони переконливі: такі свята – рятувальне коло, відволікання від страхів, важких думок. Це протистояння добра та зла. Ми разом, ми обов'язково переживемо ці страшні часи. Такі свята – заряд бадьорості, позитивних емоцій, які нам потрібні.

«Маккабіада по-одеськи» у 2023 році зберегла усі найкращі традиції: сердечне вітання Г. Розен, зарядка-розминка для всіх присутніх. Родзинка – виступ театру «Толер». Встановилася повна взаємодія глядачів та дітей – акторів Єврейського культурного центру Бейт Гранд. Відчуваючи, що учасникам цього колективу потрібна підтримка, глядачі нагороджували дружніми оплесками кожного виступаючого.

Дуже вдало виступила у «Веселих стартів» «золота гвардія» ветеранів:

Борис Єрецький, Віктор Нікіпелов, Володимир Талзовський, Алла Шеваленко. Усі «гвардійці» – приклад запалу і мужності для всіх присутніх. Заражали своїм ентузіазмом молоді учасники команди: волонтери, діти, актори театру «Толерантність». Виступ танцювального колективу «Фрейлехс» показав, що цей ансамбль зі своїм черлідінгом може гідно конкурувати з будь-якими колективами.

У фіналі «Маккабіади» відбулося нагородження учасників. Почесні грамоти здобули всі, а кубки були вручені за колективні виступи. Вперше кубками були нагороджені організатори «Маккабіади» Ірина Верведа, Діна Попель, Андрій Кемель.

Людмила Гальперіна

УВАГА!

10 жовтня у всьому світі відзначали Всесвітній день психічного здоров'я.

Його започаткували 1992 року з ініціативи Всесвітньої федерації психічного здоров'я.

Мета свята – підвищення поінформованості населення про проблеми психічного здоров'я та способи його зміцнення, а також про філакатики та лікування психічних розладів. Якщо день МІЖНАРОДНИЙ, це означає, що тема

важлива для всіх і скрізь у будь-якій точці планети.

Ми не можемо стояти осторонь. І співробітники нашого центру у цей непростий час роблять усе можливе для підтримки психічного здоров'я членів нашої громади.

На базі центру створено Групу підтримки. Основна мета створення такої групи – психоедукація або навчання психологічної грамотності. Сьогодні

елементарні знання психології та процесів, що відбуваються в нашій психіці, важливі не менш ніж знання таблиці множення.

Психологічна грамотність – це, перш за все, психологічна витривалість. Це стан, у якому людина здатна переносити навантаження та обмеження без зниження ефективності діяльності та зайвого привертання уваги до себе.

Психологічна грамотність – це вміння конструктивно вирішувати труднощі

у відносинах, що виникають, або покращувати і нормалізувати складні ситуації.

Вся інформація у психологічному центрі «Ор Шалом».

Якщо Ви відчуваєте потребу в спілкуванні та нашій підтримці – дзоніть та приходьте за адресою:

вул. Ніжинська, 77/79, третій поверх, кабінет 317а та/або за телефоном 067-175-10-08.

За підтримки JDC <http://www.jdc.org>.

УВАГА! Діє «Гаряча лінія» ТЕЛЕФОНИ «ГАРЯЧОЇ ЛІНІЇ»

Шановні клієнти Благодійної Фондації «Хесед Шаарей Ціон»!

У такий непростий час ми розширили роботу «Гарячої лінії» (Call Center), яка працює з 3 квітня 2020 р. Вона створена для тих, хто самотній.

Якщо ви зіткнулися з проблемами, які виникли під час карантину, і поряд немає нікого, хто міг би вам допомогти, звертайтеся до співробітників та волонтерів Хеседи, які обслуговують «Гарячу лінію».

Вони намагатимуться надати вам допомогу.

Ви можете звертатися з будь-яких гострих питань за номерами телефонів, які наведені поруч, з 10.00 до 15.00 у робочі дні:

З мобільного:

0948634720
0948634710
0948634740
0948634770
0948634780
0948634810
0948634760
0948634790

З міського:

7934720
7934710
7934740
7934770
7934780
7934810
7934760
7934790

Не винятком є телефонний зв'язок з вашим куратором, але просимо поставитися з розумінням до переваженості співробітників БФ «Хесед Шаарей Ціон».

Ми завжди раді допомогти вам!
Бережіть себе!
Будьте здорові!
З повагою,

Діана Боровик

Н О В И Н И З І З Р А Ї Л Ю

Вранці 7 жовтня, рівно через 50 років від дня початку «Війни Судного дня», у Шаббат, бойовики ХАМАС провели масовані багатогодинні ракетні обстріли півдня території Ізраїлю. Понад 2500 озброєних бойовиків проникли через бар'єр безпеки та захисну стіну. Частина з них була одягнена у форму ізраїльської армії.

Бойовиками вбито не менше 1400 осіб, з них 235 іноземців. Понад 5400 поранено, понад 50 із них важко і дуже важко. Понад 220 ізраїльтян та іноземних громадян взято до заручників.

На всій території Ізраїлю запроваджено надзвичайний стан. Призвано 300 тисяч резервістів.

Армія Ізраїлю знищує мобільні групи бойовиків на території Ізраїлю. Її підрозділи увійшли до всіх міст на кордоні із Сектором Гази. Подачу електроенергії, палива та продуктів харчування до сектору Газа припинено, поки ХАМАС не звільнить усіх заручників.

ЦАХАЛ атакує військові об'єкти та штаби бойовиків ХАМАС та «Ісламського джихаду» в секторі Гази.

США надала Ізраїлю екстрену допомогу у розмірі 8 млрд доларів.

9 жовтня розпочалася операція «Залізні мечі». Ізраїльська авіація, артилерія та вертольоти завдали удару по 500 цілям у секторі Гази. Армія оборони Ізраїлю завдала

ударів по всіх об'єктах ХАМАС та «Ісламського джихаду».

Керівник політбюро ХАМАС Ісмаїл Ханія, який перебуває разом із сім'єю за межами Гази, заявив, що умови звільнення заручників не обговорюватимуться до закінчення війни.

ЦАХАЛ атакувала низку військових об'єктів терористичної організації «Хізбалла» на території Лівану у відповідь на ракетні обстріли ізраїльської території.

З початку війни із сектора Газа по Ізраїлю випущено понад 7000 ракет.

Станом на 23 жовтня загинули 308 солдатів та офіцерів ЦАХАЛ та 56 співробітників поліції Ізраїлю.

Після нападу ХАМАС в Ізраїль прибули на знак солідарності з ізраїльським народом президент США Джо Байден, прем'єр-міністри Німеччини Олаф Шольц та Великобританії Ріші Сунак, Голова Єврокомісії фон дер Ляйен, голова Європарламенту Метсола, міністр оборони США Ллойд Остін та інші керівники країн.

Пентагон ухвалив рішення відправити десант із 4 тис. моряків та морських піхотинців до ізраїльського узбережжя.

Набув чинності безвізовий режим зі Сполученими Штатами для громадян Ізраїлю.

ПОРАДИ ГОСПОДАРЦІ ГРУША

Груша містить велику кількість клітковини, яка допомагає травному тракту правильно функціонувати, є профілактикою запорів, підвищує рівень корисних кишкових бактерій, знижує рівень холестерину та може допомагати у лікуванні цукрового діабету та ожиріння.

Рослинні волокна цього фрукта сприяють виходу з організму жовчі, тому грушу рекомендовано вживати людям із захворюваннями печінки та жовчного міхура.

Вітамін С, що міститься в грушах, крім загального благотворного впливу на організм, покращує еластичність судин, а ефірні олії борються з інфекціями і зміцнюють імунітет.

Груші можуть допомогти хворому на аритмію, вони заспокоюють нервову систему і нормалізують ритм серця.

Антиоксиданти в грушах допомагають у профілактиці хвороб серця та судин.

Груші із зеленою шкіркою містять лютеїн та зеаксантин, — елементи, які необхідні для підтримки гостроти зору, особливо з віком.

Сік із груш особливо корисний для дітей — батькам не доведеться змушувати їх приймати несмачні гіркі пігулки, щоб знизилася температура.

Груші дуже корисні для очищення нирок від шлаків.

Грушевий сік або відвар із груш впливають на організм як легкий сечогінний засіб.

Груша досить низькокалорійна і містить менше цукру, ніж яблука, тому її часто рекомендують при різному виді дієт.

У грушах міститься натуральний антибіотик арбутин, тому відвари і свіжий сік з груш можуть допомогти

знижити температуру та зняти лихоманку.

Груші також рекомендовано їсти тим, у кого діабет, і людям з ожирінням.

Тверді плоди ефективно очищують зуби від нальоту та перешкоджають виникненню карієсу.

Немовлятам від 6 місяців медики рекомендують давати грушеве пюре у разі, якщо малюк неспокійний через проблеми із травленням.

Ефірні олії, що містяться в груші, допомагають у боротьбі з депресією.

Компот із груш — чудові ліки від простатиту.

Груша є природним антибіотиком, який здатний усувати бактерії та інфекції всередині організму. Тому їх регулярне вживання допомагає захиститися від сезонних захворювань.

Груші стимулюють апетит, тому їх не рекомендують їсти перед сном.

Фолієва кислота, на яку багаті груші, дуже важлива для вагітних жінок, щоб уберегти дитину від вроджених хвороб.

Зволожуючі властивості груші надзвичайно корисні для зменшення сухості волосся, а також для повернення їм природного блиску.

Грушу можна термічно обробляти, адже вона зберігає всі свої властивості у будь-якому вигляді — сушеному, запеченому чи замороженому.

Не слід їсти грушу натще. Однак не варто їсти її і відразу після їжі, бо вона негативно впливає на засвоєння білка. Тому краще їсти грушу через 20-30 хвилин після їди.

Людам із захворюваннями шлунково-кишкового тракту та літнім людям краще не вживати сирими тверді сорти груш.

ЗАПРОШУЄ «ОРШАЛОМ»

Ми хочемо порекомендувати фільм «Заплати іншому», який вийшов на екрани у 2000 року. Він не має терміну давності, він вічний, оскільки зачіпає прості і водночас складні теми. Фільм був знятий за однойменним романом Кетрін Райан Хайд.

Це не фільм, це ціла філософія і вчення «добра». Ідеєю фільму переймаєшся і хочеться тут же стати послідовником і частинкою цієї дії. І я знаю багато людей, які взяли на озброєння цей принцип передавання «добра» і зробили його своїм способом думок і життя. Але сьогодні життя підкидає нам дедалі більше ситуацій, де люди змушені ділитися не тільки добром, а й стражданнями, болем і горем, які принесла війна.

Іншим людям може бути важко вас вислухати і залучитися до ваших проблем. Ваші почуття дійсно можуть бути занадто сильними, щоб хтось захотів їх витримувати. Відсутність залучення до ваших скарг може вас ображати, викликати гнів і вимогу приділити увагу, підхопити і понести те, що для вас так цінно.

Але правда полягає в тому, що в іншої людини може зовсім не бути бажання і можливості це робити. Елементарного людського бажання й емоційної ємності звалювати Вас на себе. Вона має повне право на це, під час війни — тим більше.

Тож немає жодного сенсу вимагати від інших брати ваш біль на ручки. Приносьте його самі, власноруч, спеціально навченій людині, у спеціальній облаштований для цього простір. Він називається «Терапія з психологом».

Здатність проходити крізь горе втрат — дуже важлива в житті. Без неї складно продовжувати жити. У психотерапії можна цієї сили навчитися. Щоб не потонути в морі болю. Будьте дбайливі до себе. Завжди поруч Центр психологічної підтримки «Ор Шалом».

Для членів єврейської громади м. Одеси та інших міст таку допомогу надаємо безкоштовно. Центр «Ор Шалом» розташований за адресою: м. Одеса, вул. Ніжинська, 77/79, 3 поверх, аудиторія 317-А. Записатися на консультацію та психодіагностику можна за телефоном: +38 067 175 10 08.

Марк Штейнберг

“ЄВРЕЙСЬКИЙ ЦИТ СРСР”

Продовження. Початок у №177

ТЕХНІКА ТА ОЗБРОЄННЯ

Скорочено

ТЕХНІКА ТА ОЗБРОЄННЯ

Після Другої світової війни в конструванні озброєння відбулася справжня революція, значною мірою викликана війнами в Кореї і у В'єтнамі. Вона показала, що зброя Другої світової потребує заміни новинками, які з'явилися в її ході. Тенденція переозброєння охопила провідні світові держави і Радянський Союз.

Реальність диктувала Кремлю залучати до ВПК найталановитіших винахідників, конструкторів, вчених. Серед них було чимало євреїв. Державний антисемітизм, що панував у країні, диктував лукаву політику: якщо вже довелося поставити єврея на ключову позицію, то нехай, принаймні, про це ніхто не дізнається. Тому, не беруча стверджувати, що зумів відшукати навіть більшість із них. Але й це є успіхом.

ОЛЕКСАНДР НУДЕЛЬМАН

Здорове суспільство пам'ятає і шанує тих, хто славно йому послужив. Серед таких людей заслужене місце посідає видатний конструктор, вчений і організатор створення новітнього озброєння Олександр Еммануїлович Нудельман, який народився 21 серпня 1912 року в Одесі.

В роки війни під його керівництвом створено найпотужніші у світі на той час авіаційні гармати, у повоєнний період створюється низка сучасних авіагармат для озброєння реактивної авіації. Серед них - гармата Н-37, яку прийняли на озброєння у 1947 року і яка стала основою зброєю реактивних винищувачів МіГ-9 і МіГ-15. Цю гармату також успішно експлуатували на літаках МіГ-17 і Як-25.

У 1949 р. на озброєння було прийнято нову легку авіагармату НР-23 (автори О. Е. Нудельман і Арон Абрамович Ріхтер. У 1955 р. її змінила авіагармата НР-30 калібру 30 мм. У 1955-1960 рр. у його конструкторському бюро розробили автоматичні гармати НН-30 для військово-морського флоту й авіагармату Р-23, прийняту на озброєння 1963 року для бомбардувальної авіації.

У період 50-80-х рр. було створено радіокерований протитанковий комплекс “Фаланга” і самохідні зенітно-ракетні комплекси ближнього рубежу ППО “Стріла-1” і “Стріла-10”, а також перший у світі комплекс танкового керованого снаряду “Кобра”.

Наприкінці 70-х у ініціативному порядку було розроблено авіаційні самонавідні ракети класу “повітря-земля” з лазерною головкою самонаведення, що не мали на той час аналогів у світовому ракетобудуванні.

Поряд зі створенням ракетного озброєння, в середині 70-х років поновилися роботи зі стрілецької автоматичної зброї: конструктори Нудельман і Неменов розробили перший у світі автоматичний гранатомет “Полум'я”. **Додам, що більшість розроблених Нудельманом видів озброєння перебуває на постачанні російської армії і сьогодні.**

Доктор технічних наук, професор, академік Російської академії наук і Академії космонавтики, двічі Герой Соціалістичної Праці (1967, 1982), двічі лауреат Сталінської премії (1943, 1946), тричі лауреат Державної премії СРСР (1959, 1970, 1988), лауреат Ленінської премії (1963), Олександр Еммануїлович Нудельман помер у серпні 1996 року.

ЛЕВ ЛЮЛЬЄВ

Люльєв Лев Веніамінович народився 17 березня 1908 року в Єкатеринбурзі. Закінчив 1931 року Київський політехнічний інститут. З 1933 року працював на заводі

18 у Свердловську. Праця Люльєва в роки Великої Вітчизняної війни 1941 - 1945 рр. відзначена орденами Леніна, Трудового Червоного Прапора, Червоної Зірки, “Знак Пошани” за успішне виконання завдань з випуску артилерійського озброєння для Червоної Армії.

У 1947 р. у Свердловську створено самостійне ОКБ-8 Міністерства авіапромисловості на чолі з Люльєвим. У період із 1947 р. до 1957 р. **у ньому успішно пройшли полігонні випробування поставлені на озброєння зенітні знаряддя.** Наприкінці 50-х років ОКБ-8 було залучено до розроблення ракетних зенітних комплексів для озброєння Сухопутних військ. У 1958 році розпочато роботи зі створення зенітної керованої ракети ЗМ8 і самохідної пускової установки комплексу “Круг”, прийнятого на озброєння у 1964 р.

За видатні заслуги у створенні нової військової техніки Люльєву присвоєно звання Героя Соціалістичної Праці (червень 1966 р.). Він став також лауреатом Сталінської та Ленінської премій.

Саме Люльєв створив практично майже всі радянські - і російські - зенітні ракети для комплексів: “Круг”, “Куб”, “Бук”, “С-300”, “Антей-2500”. Його ОКБ - 8 отримує назву Свердловське конструкторське бюро “Новатор”. За час існування ОКБ “Новатор” там було створено шість зразків зенітного артилерійського і 21 зразок ракетного озброєння, яке завдячи перевершувало характеристики зарубіжних аналогів. Під керівництвом Люльєва проводили розроблення нових зенітних ракет і пускових установок для зенітно-ракетної системи ППО С-300В “Фаворит”. 1983 року комплекс С-300 “Фаворит” з ракетами і пусковими установками системи Люльєва прийнято на озброєння, а він почав **проекткування** протиракети другого ешелону - високошвидкісного атмосферного перехоплювача ПРС-1.

У березні 1985 року Люльєву за видатні заслуги вдруге було присвоєно звання Героя Соціалістичної Праці. **Як бачимо, майже всі сучасні зенітно-ракетні комплекси, якими послується і широко торгує Росія: “Бук”, С-300, С-400 та інші, - створив єврей на ім'я Лев Веніамінович Люльєв.**

Він помер 1 грудня 1985 року. У Свердловську встановлено його бронзове погруддя як двічі Героя Соціалістичної Праці. Ім'я Люльєва носить засноване ним Дослідне конструкторське бюро “Новатор”.

ЛЕВ ЛОКТЕВ

Локтев Лев Абрамович народився 1908 року в Києві. До війни і під час неї він керував створенням автоматичних зенітних гармат калібру 37 мм і 25 мм, 37 і 45 мм палубних зенітних автоматів, 37-мм баштових автоматичних зенітних установок, прийнятих на озброєння Радянською Армією і ВМФ.

Прочитую те, що пише про нього його син Олександр Львович Локтев: “... Повернувшись до Калінінграда, батько пропрацював там головним конструктором до липня 1943 року, і його керівництво перевело в ЦАКБ на посаду начальника відділу. ЦАКБ - Центральне артилерійське конструкторське бюро, де директором і головним конструктором був В.Грабін. Тут у батька з'явилася реальна можливість працювати над автоматичною зенітною гарматою - новим словом у вітчизняній і світовій артилерійській техніці. Гармата вийшла на славу. За більшістю параметрів

вона перевершувала зарубіжні аналоги. Це був завтрашний день артилерії. За створення гармати С-60 Л.Локтева було в 1950 році удостоєно звання лауреата Сталінської премії першого ступеня. Це була його третя Сталінська премія: дві інші він отримав у 1941 і 1943 роках за створення 37-мм і 25-мм зенітних гармат...

Слідом за комплексом С-60 на його основі було розроблено і прийнято на озброєння, тоді - найпотужнішу у світі, зенітну самохідну установку ЗСУ-57-2. У 1959 році з волі М. С. Хрущова роботи з артилерії в країні було згорнуто, причому так круто, що було знищено саму конструкторську і технологічну документацію. А незабаром ОКБ-10 було переведено на підприємство С.Корольова під керівництво його заступника І.Садовського, який займався розробкою твердопаливних ракет. Там батько пропрацював до виходу на пенсію в грудні 1969 року. Він пішов із життя, не доживши до 73-х років. На Ваганьківському цвинтарі стоїть скромний, але незвичайний пам'ятник: у чорний граніт вмонтовано дуло 57-мм зенітної гармати, що дивиться в небо”.

АНАТОЛІЙ ЛІВШИЦЬ ТА ІНШІ

Анатолій Леонідович Лівшиць народився 7 вересня 1914 року в місті Юр'єві (Тарту). З 1933-го поєднував навчання в Московському енергетичному інституті з роботою на посаді інженера. У 1940 році його переводять на роботу в Науково-дослідну лабораторію артилерійського приладобудування, створену для розробки приладів наведення. Згодом ця лабораторія перетвориться на Московський науково-дослідний інститут приладової автоматики - головний інститут систем ППО. У цьому інституті Анатолій Леонідович працював до кінця свого життя, пройшовши шлях від інженера до Генерального конструктора.

У 1944 році в МВТУ ім. Баумана Анатолій Лівшиць захистив кандидатську дисертацію на тему “ПУАЗО-5” (прилад управління зенітним вогнем Ме 5).

У 1951 році О. Л. Лівшицю за комплекс приладів ПУАЗО, а також за новий комплекс приладів наведення винищувальної авіації було присуджено Сталінську премію. Цей рік слід вважати роком народження ППО, до цього всі його складові були окремими родами військ, і тільки в створеній Лівшицем системі вони вперше були об'єднані в єдиний, новий рід військ. У 1959 році він став Генеральним конструктором систем ППО СРСР.

У 1964 році Лівшиць — вже доктор технічних наук, професор, директор і Генеральний конструктор інституту, винайшов систему, що давала змогу точно наводити винищувач-перехоплювач на повітряну ціль. Система випереджала свій час на кілька десятиріч, що забезпечило її застосування для нового покоління винищувачів.

Лівшиць перший в історії створив ідеологію військ ППО та системи протиповітряної оборони. Ім'я його було засекречено, тому що з 1960 до 1970 року він був Генеральним конструктором систем ППО Радянського Союзу.

Коли Лівшиць став директором інституту, заступником із науки у нього був Залман Михайлович Бененсон, а іншим заступником — Давид Борисович Юдін. На нього неодноразово писали анонімки і в Міністерство, і в ЦК партії про те, що “Лівшиць перетворив військовий інститут на синагогу”, і тільки успішне просування робіт зі створення системи ППО Радянського Союзу не давало змоги антисемітам усе це

зруйнувати. Однак, коли у 1970 року вже хворий (він помер 1973 року - йому було 59 років) Лівшиць змушений був перейти на викладацьку роботу, Бененсона зняли з посади і він перейшов на іншу роботу, у КБ-1.

Юхим Мойсейович Лівєртовський народився 1910 року в Україні. Закінчив Ленінградський військово-механічний інститут 1934 році. У війну — головний технолог артилерійського заводу «Барикади», заступник директора Центрального артилерійського КБ, уповноважений ДКО на фронті. З 1946 — науковий керівник Центрального технологічного інституту (ЦТІ) оборонної промисловості з артилерії. У 1967 року — головний інженер заводу «Барикади». У 1964-1978 рр. — головний спеціаліст передової технології військового виробництва ЦТІ. Помер у 1978 року.

Михайло Ілліч Лівшиць народився у Пензі у 1914 році. 1941 року закінчив Московський авіаінститут за спеціальністю інженер-механік. В іншому — засекречений до краю. Обіймав посаду заступника Головного конструктора з випробувань нової техніки. У 1959 він стає лауреатом Ленінської премії, а в 1963 — Героєм соціалістичної праці. Таких нагород єврею просто так не давали.

Зіновій Мойсейович Персіць народився 1916 р., 1940 р. закінчив Московський енергоінститут, 1942 р. — Чкалівське училище зенітної артилерії, був командиром зенітної батареї на фронті. З 1945 р. — у ЦНДІ автоматики та гідравліки — керівник конструювання систем самонаведення ракет, творець протитанкового керованого снаряду «Джміль». Лауреат Ленінської (1964) та Державної (1973) премій, доктор технічних наук, професор.

ЖОЗЕФ КОТІН

Після війни лише деякі з євреїв - творців мощі Червоної Армії зберегли свої позиції. І насамперед це стосується Жозефа Яковича Котіна, якого, незважаючи на все, до євреїв не відносили. Машини, розроблені в роки Великої Вітчизняної війни та перший післявоєнний період на Кіровському та на дослідному заводі № 100, керованому генерал-майором, а потім генерал-лейтенантом інженерно-танкової служби Котіном, втілювали у собі багато оригінальних ідей та конструктивних рішень.

1949 року його призначили директором Всесоюзного науково-дослідного інституту транспортного машинобудування. Насправді ж — ОКБ танкобудування. У цей час, під керівництвом Котіна створюються нові танки з ракетним озброєнням, 406-мм самохідка та 420-мм міномет «Ока», а також важкий танк Т-10, плаваючий танк ПТ-76, бронетранспортер БТР-50П. На базі Т-10 та ПТ-76 наприкінці 1950-х років були створені шасі для самохідних пускових установок і для тактичних, оперативно-тактичних та балістичних ракет середньої дальності “Марс”, “Місяць”, “Філін”, “Планер”.

У період з 1968 по 1972 роки Котін був заступником міністра оборонної промисловості СРСР, йому присвоєно вчені ступеня та звання доктора технічних наук, професора, заслуженого діяча науки і техніки РРФСР. З 1965 року він носив військове звання генерал-полковника. Був удостоєний звання Героя Соціалістичної Праці (1941), чотири рази — Лауреата державної премії СРСР (1941, 1943, 1946, 1948), він був кавалером 15 орденів. Помер у 1979 році. Похований на Новодівичому цвинтарі в Москві. Іменем конструктора названо вулиці в Челябінську та Санкт-Петербурзі, Санкт-Петербурзький машинобудівний технікум, гірська вершина на Тянь-Шані.

Далі буде

КАЛЕЙДОСКОП НАЦІОНАЛЬНИХ КУЛЬТУР

Справжнім осіннім фестивалем національно-культурних товариств Одеси стала концертна програма, яка відбулася в Італійському дворіку творчого центру УНІОН, колишнього «Будинку допомоги прикажчиків-євреїв». Зустрілися друзі, на сцені заіскрилися артистичні таланти.

– Ми вдячні тому, що разом здійснюємо творчі задуми, – вітала учасників та глядачів керівник Культурного центру Хесед Ганна Розен, яка підкреслила, що саме Хесед став організатором цього проекту завдяки її генеральному директору Анатолію Кесельману.

Концертна програма була дуже різноманітна, вона складалася з виступів аматорів та професіоналів з болгарського, вірменського, грецького, польського та єврейського національно-культурних товариств Одеси. Наче на підтвердження історичної значущості кожного з них, на карті міста пролягають вулиці, названі на честь перелічених національностей. Так, Польська вулиця перетинається з

М. Крисань

Грецькою, паралельно якій від моря йде вулиця Єврейська. У старій частині міста посеред Молдаванки тягнеться Болгарська вулиця. А якщо спуститися до моря, одна із прохідних порту знаходиться

наприкінці Вірменського провулка.

За часом, концерт співпав із осінніми єврейськими святами, а якщо подивитися ширше – з чудовими днями, коли зібрано врожай і можна вдатися до радості домашнього спокою та завершеної праці.

Це добре розуміють дбайливі болгарари. Тому право першими показати концертний номер було надано Всеукраїнському болгарському культурному центру. Сім танцівниць із

зразкового художньо-хореографічного колективу «Діти планети» у національних костюмах різних народів світу показали хореографічну композицію «Ми з Одеси». Вона складалася з фрагментів різних національних танців і завершилася під звуки української мелодії.

Тепер мікрофон у руках Михайла Дімова, за визнанням якого, крім рідної болгарської мови, він розмовляє українською та «одеською», але слово «батьківщина» в його виступі було зрозуміло всім безсловника.

Не менш виразним виявився творчий подарунок від самих наймолодших учасників програми болгарського культурного центру. Танець зі смачною назвою нагадав про природне бажання добре пообідати. Жартівливий номер, виконаний Ганною-Марією Шаховою та Валерієм Колмацем, так і називається «Смачного!»

Естафету темпераментного танцю діти передали до кандидатки у майстри спорту з художньої гімнастики Єлизаветі Волощук, яка відкрила у концерті сторінку грецької громади Одеси. У поєднанні

артистки естрадного мистецтва України, співачки Аглаї Поліхроніді, закоханої у рідну грецьку культуру.

Програма недарма своєю різноманітністю нагадувала калейдоскоп національних культур. Її запал врівноважив мудрим словом отець Авгар, проповідник, шанований усією вірменською громадою. Він зазначив, що сенс цього проекту – у єднанні народів. На підкріплення його слів вірменську пісню з почуттям виконала молода співачка Сюзанна. Душа Вірменії відкривалася у звуках абрикосового дудука, відбивалася у пластиці національного танцю.

Потім виступила заслужена артистка естрадного мистецтва України, заслужена артистка республіки Польща Світлана Самойленко, яка представляє Одеське відділення спілки поляків України. Вона зізналася у відчутті щастя від того, що представники різних діаспор діляться здобутками своїх національних культур. Її подарунком стали дві польські пісні.

Мрія про щастя властива і єврейському народу. Пісня у виконанні солістки

Культурного центру Хесед Ірини Александровської «Де взяти мені трошки щастя?» якраз про це: «Вунемт мен абиселе мазл?», як це звучить мовою європейського єврейства – ідиш. Далі ми побачили танцювальний колектив «Фрейлехс» (керівник Людмила Філіппова). У перекладі це – «Радість», прагненням до неї була наповнена танцювальна композиція, присвячена Єрусалиму. Мовою сучасного Ізраїлю – іврит – у виконанні Інни Вайнблат-Шафір прозвучала композиція у трьох частинах «Адон Олам», основна думка якої – «Бог єдиний, він був, є і буде завжди».

Музику середньої частини написав Узі Хітман. Друга пісня – на ідиш, наповнена побажаннями миру та щастя, була «заводною»: зала відбивала ритм оплесками. Її автори – композитор Марк Штейнберг та поет Олександр Ройзін.

І знову на сцені Ірина Александровська, вже як акторка театральної студії «Одеські дворики». З режисером студії Михайлом Крупником вони виступили у вокальному форматі, обігруючи у ролях зміст єврейської пісні «Для мене ти найкрасивіша!». Танець учасниць колективу «Одеські дворики» Наталії Решетніченко та Тетяни Гудович проходив під гаслом «Як добре, що всі ми разом».

Завершила програму скрипка, яка проспівала в руках волонтера Хесед Максима Крисаня улюблені Одесою чудові єврейські мелодії.

Владислав КІТК

ОДЕСЬКІ ЕВРЕЙ -

ПРОТОТИПИ ДЖЕЙМСА БОНДА

Про цю людину написано кілька книжок і безліч статей. Вона є дійовою особою майже десяти кінофільмів. Її присвячено телесеріал, де її характеризують як «короля шпигунів». Її вважають одним з прототипів, одного з найпопулярніших героїв усіх часів і народів. Та, незважаючи на світову славу, у рідній Одесі про нього знає мізерна кількість людей. Так дивно склалася посмертна доля англійського розвідника - авантюриста Сіднея Рейлі. Який з'явився на світ навесні 1873 року в одеській родині під прізвищем Розенблюм.

Втім, він сам добре послужився такій утаємниченості, нагромаджуючи про себе легенду за легендою. І досяг такого успіху в цьому, що дослідники до цього часу сперечаються, як же звали цього хлопця: Шльома, Соломон чи Зігмунд? Цілком можливо, що всі три імені мають право на існування, бо змінив він їх безліч. Але до історії він увійшов як Сідней Рейлі - шпигун, який співробітничав з розвідувальними структурами кількох країн – Англії, Росії і навіть Японії.

Але повернемося до його дитяче-юнацьких одеських років.

Вважається, що хлопець народився і жив у будинку, який знаходився на Олександрівському проспекті, 15. Ця будівля збереглася до наших часів, якраз напроти знаменитої «книжки». Де він вчився, достеменно невідомо, мабуть, у

якійсь з одеських гімназій, бо у 17 років вступив до Новоросійського університету, бажачи стати хіміком-технологом. Проте навчався лише два роки, доки не був заарештований за участь у нелегальній студентській групі.

Судячи з того, що його швидко відпустили, він погодився співробітничати з таємною царською поліцією. Що не завадило йому під час російсько-японської війни (1904-1905 рр.) шпигувати на користь Японії.

Та найбільш ушлавився наш герой під час подій громадянської війни в бувшій Російській імперії. Він був серед організаторів та виконавців так званої «змови послів», що ставила за мету скинути більшовицький уряд, займався підготовкою замаху на Леніна, координував заколот лівих есерів 6 липня 1918 р. тощо.

Йому вдалося дістати посвідчення співробітника ЧК на ім'я Сіднея Релінського. Також він мав документи на прізвище Костянтинов, неоголошеного Массіно,

Будинок, де народився С. Рейлі

антиквара Георгія Бергмана. Після невдачі цих спроб Рейлі тікає до Англії, де стає експертом з «російського питання». Але не витримує кабінетної роботи і повертається на територію України як офіцер зв'язу Антанти при штабі генерала Денікіна. У цій якості він

у середині лютого 1919 р. прибуває до рідної Одеси, де у місцевій газеті вперше друкує анонімну статтю про свої заслуги у боротьбі проти більшовиків. А буквально через два тижні у тій самій газеті з'являється нова стаття Рейлі, у якій він описує своїх знайомих чекістів, які діють у місцевому підпіллі. З квітня Рейлі разом з військами союзників назавжди залишає Одесу, перебирається до Константинополя, а звідти їде до Лондону.

Активний противник більшовиків, Рейлі не може змиритися з утвердженням радянської влади на «одній шостій планети». Він зближується з відомим антикомуністом Борисом Савінковим, допомагає йому знаходити кошти для боротьби з радянською владою, розробляє плани проникнення до Радянського Союзу.

Тим часом чекісти починають операцію під назвою «Трест». Вони створюють «контрреволюційну» організацію з метою заманити до Союзу ворогів радянської влади. Спочатку до пастки потрапляє Савінков. Щоб з'ясувати обставини його зникнення, Рейлі вирішує нелегально перейти кордон. Але і він опинився у руках чекістів, які інсценували його смерть на кордоні з тим, щоб про це стало відомо британським службам. Тепер Рейлі не міг сподіватися на дипломатичну допомогу. Після кількох місяців перебування у в'язниці його було розстріляно на підставі вироку, який було винесено ще у 1918 р.

Так закінчився життєвий шлях нашого земляка. А після виходу у світ мемуарів його колеги Брюса Локхарта почалася посмертна слава. Саме Локхарт вказав на Рейлі як на «прототипа» Джеймса Бонда. Рейлі грали в кіно такі відомі актори як Дональд Крісп, Всеволод Якут, Олександр Ширвіндт, Сергій Юрський. Особливо ж ушлавився у цій ролі австралійський актор Сем Нілл, який виконав головну роль у телесеріалі «Рейлі: король шпигунів».

Ця історія знову підтверджує: ніщо у світі не відбувається без участі одеситів.

Підготував Олександр Галяс

С. Рейлі у дитинстві

С. Рейлі

ОДЕСА У СТАРИХ ФОТОГРАФІЯХ

Рубрику веде Ілля Перстньов

В У Л И Ц Я П У Ш К І Ш К І Н С Ъ К А

Частина 9

Продовжуємо нашу прогулянку вулицею Пушкінською і опиняємось на розі з вулицею Жуковського перед трохи помпезною триповерховою кутовою будівлею під № 22. Вона була збудована у 1900 році за проектом архітектора А.І. Бернардацці у стилі еклектики.

Будинок був прибутковим і належав Юліусу Християновичу Лемме – члену Одеського комерційного суду, а після його смерті власником будинку став його син Карл.

Юліус Християнович Лемме народився у Пруссії. У 1850-х він приїхав до Одеси та заснував торгівлю шкіряними товарами. Однак, незабаром цю справу передав своєму братові.

У 1860 році спільно з компаньйоном створив Одеське акціонерне Товариство торгівлі аптекарськими товарами Ю. Лемме і Ко (з філією в Ростові).

Слід сказати, що Юліус Лемме займався благодійністю, був членом Одеського Товариства образотворчих мистецтв, Товариства історії та старожитностей, почесним членом Розпорядчого комітету Одеського товариства із влаштування дешевих нічліжних притулків.

Але, крім значних справ, Ю. Х. Лемме займався колекціонуванням творів мистецтва. Він збирав різну старовину, твори живопису, переважно західноєвропейських художників: італійських, німецьких, іспанських, фламандських.

На виставках, що влаштовувалися в Одесі, він виставляв: стародавні грецькі скляні посудини, знайдені у Керчі; бронзові фігури та лампи грецької роботи, древні глиняні вироби; різні артефакти зі срібла, свинцю, бронзи, скла, слонової кістки та композиції, знайдені на околицях Керчі та інших місцях; золоті вироби, знайдені у грецьких гробницях у Керчі, Тамані; древні камеї; монети та медалі стародавніх, середньовічних та нових часів; глиняні вази та фігури з Керчі; різні фарфорові вироби; старовинну зброю, вироби зі срібла, кришталь, венеціанське скло, японські вази, годинники. Деякі предмети з його колекції – 12 одиниць потрапили до Ермітажу, де зберігаються досі. Помер Юліус Лемме у 1904 році, передавши справу своїм синам.

Але повернемося до будівлі, в якій розміщувався престижний єврейський клуб «Бесіда», заснований ще у 1863 році, у рік відкриття Бродської синагоги.

Основна мета цього клубу – надавати своїм членам та їхнім родинам можливість проведення дозвілля шляхом влаштування музичних, літературних та танцювальних вечорів.

Членами клубу були особи обох статей без відмінності за національністю. Річний внесок – 25 рублів. У цьому клубі, окрім

літературних бесід одеських літераторів, ігрових вечорів, також проходили зустрічі прихильників Хаскалі – єврейської освіти.

На фото ви можете побачити бону номіналом 5 карбованців Клубу «Бесіда».

Наступний будинок №22б був спроектований приблизно у 1860 році, можливо раніше, за проектом архітектора І.Б. Скудієри у стилі необарокко для Вургафта. Будинок був прибутковим, у ньому здавались мебльовані кімнати.

Вургафти – одна з найцікавіших та найвідоміших одеських єврейських

сімей, родоначальником якої в Одесі був Мордко Вургафт.

Приблизно з кінця 1840-х років він був купцем спочатку 3-ї гільдії, потім другої, згодом перейшов до першої.

Мордко мав багато дітей. Найвідоміший – його син Мойсей Мордко, який був скарбником та старостою Бродської синагоги.

В архіві я знайшов заяву парафіян Бродської синагоги до Міської управи від 05.04.1892 року:

«Не з помсти заради, або інтриги будь-якої чи заздрості, а лише в інтересах істинної справедливості, ми вважаємо за необхідне довести до відома Управи про те, що горезвісний староста зазначеної вище синагоги Мойсей Вургафт ставиться до інтересів парафіян вельми індіферентно, не старанно, і взагалі дбає лише про свою вигоду і користь, хоча щорічний внесок парафіян синагоги становить 20000 рублів. Проте, в результаті з цих грошей в касі нічого не залишається і куди ці гроші йдуть, знає один Всевишній і Мойсей Вургафт...» і т.д.

На жаль, не знайдено старих фото цих будинків.

До нових зустрічей.

ЧУЖОГО ГОРЯ НЕ БУВАЄ

Благодійна фундація «Хесед Шаарей Ціон» з перших днів війни почала займатися евакуацією населення. Спершу це були наші клієнти та члени єврейської громади міста Одеса. Згодом телефонний номер нашої гарячої лінії «розлетівся» по всій Україні – і не тільки.

В Ізраїлі волонтери складали списки людей, які перебувають в Одесі, та

передавали нам. Раніш ми не були знайомі. Тепер ми вже знали один одного за голосами.

Спочатку всю транспортну структуру міста було паралізовано, ніхто не займався евакуацією: рейсові автобуси не працювали, поїзди теж.

Незвичайно було для нас – людей, які знали мирні часи, – чути сигнали тривоги, вибухи, які негативно впливали на наш психологічний стан та емоційний настрій. Страх, тривога та надія – ці емоції супроводжували кожного, хто був змушений покинути свої будинки.

Звичайно, неможливо було такий пласт роботи підняти без волонтерів та партнерів. Відразу почалася тісна взаємодія з «Джойнт» та Фондом «Єдність колін Ізраїлю». Телефони дзвонили цілодобово: люди були у стані страху, починалася паніка. Ми намагалися їм допомогти – не тільки словом, а й ділом.

Автобуси з людьми приїжджали до нас з Миколаєва, Харкова, Запоріжжя, Дніпра, Києва та інших міст. Спершу ми розселяли прибулих у готелях Одеси, а потім відправляли у безпечні місця.

Дуже важко було дивитися в очі людям, які виїжджали з Одеси. Ми розуміли, що вони їдуть у безпечне місце, і, мабуть, мріють, що колись повернуться у свої вцілілі домівки.

Нашій команді волонтерів запам'ятався день 8 березня 2022 року. Привокзальна площа, 7.30 ранку, евакуація. Від'їжджає колона евакуаційних автобусів. Площа порожня. Залишаються тільки чоловіки-одесити, всі, як один – красені. Вони гірко плачуть. Вони відправили своїх матерів, дружин, дітей, онуків. Біда не знає поняття національності. Якщо людині необхідно виїхати в безпечне місце, ми допомагаємо, не питаючи, якою вона національності. Ми – поряд, тому що всі ми – одна велика родина.

Ірина Верведа

В Б И Т И Л Ю Д И Н У

Скорочено

ДЖЕК ЛОНДОН

Будинок освітлювали тільки тьмяні нічні лампочки, але жінка впевнено ходила по великих кімнатах і широких коридорах, марно розшукуючи недочитану книгу віршів, яку напередодні кудись поклала.

Вона погасила світло у вітальні, прямуючи до іншої кімнати. Біля дверей зупинилася: щось змусило її насторожитися. До її слуху долинув якийсь звук, легкий шерех.

Проходячи повз їдальню, побачила, що двері зачинено. Вона відчинила їх та увійшла. У кімнаті було темно, але вона навпомацки знайшла вимикача. Коли спалахнуло світло, вона скрикнула.

Просто перед нею стояв якийсь чоловік, спрямувавши на неї револьвер. Людина була середнього зросту, погано одягнена, її темне від засмаги обличчя здавалося зовсім спокійним. Револьвер не тремтів у напівзигнутій руці і був спрямований прямо їй у груди.

— Чого вам тут треба? — спитала вона.

— Швидше вибратися звідси.

— Але що ви тут робите?

— Хотів вас пограбувати, міс. Я забрався сюди, щоб подивитись, що можна взяти. Я був упевнений, що вас немає вдома, бо бачив, як ви сідали в машину зі своїм старим. Це, мабуть, ваш татусь, а ви міс Сетліф? А я й не знав, що він має дочку. Ну, а тепер, якщо це вам не важко, покажіть мені, як вийти звідси.

— З якого дива? Ви ж грабіжник.

— Якби я не був зеленим новачком у цій справі, я просто зняв би з ваших рук обручки і не став би церемонитися, — сказав він.

Міс Сетліф одразу зрозуміла, що цю людину їй боятися нічого.

— А що, як я закричу? Хіба ви здатні мене застрелити?.. Жінку?

Він відповів повільно, задумливо.

— Мабуть, тоді я б придушив або покалічив вас.

— Жінку?

— Я був би змушений так зробити, — відповів він. — Мені ніяк не можна потрапити до в'язниці! Мій друг чекає на мене на Заході. Він потрапив у біду, і я мушу виручити його.

— Я ще ніколи не бачила грабіжників.

— Я не грабіжник, міс... За таку справу я взявся вперше. Мені потрібні гроші. І я беру те, що мені належить.

— Ви прийшли грабувати, а грабувати — це означає брати те, що вам не належить.

— Це й так і не так... Однак мені, мабуть, настав час йти.

Він рушив до дверей, але жінка перепенела йому дорогу. Він зупинився.

— Я знала, що ви мене не чіпатимете!

— Я ніколи в житті не кривдив жінок.

— Залиштеся ще на кілька хвилин. — Наполягала вона. — Я хочу, щоб ви пояснили, чому грабувати — це означає брати те, що вам належить.

— Я завжди думав, що жінки бояться грабіжників, — сказав він.

— Я бачу: ви не з тих, хто здатний образити жінку. Давайте побалакаємо. Я одна вдома. Мій батько поїхав із нічним поїздом до Нью-Йорка, слуги сплять. Хотілося б погостувати вас. Може, ви хочете випити?

Він стояв і нічого не відповідав.

— Я не отрую вас, слово честі. Я сама вип'ю разом із вами.

— Ви напрочуд славне дівчисько! — вигукнув він. — Ось ви така маленька жінка, а хоробрості хоч греблю гати!

— Це тому, що ви здаєтеся цілком порядною людиною, і вас важко вважати за грабіжника. Вам потрібно знайти роботу.

— У цьому місті нічого не вийде. Я ноги виходив, намагаючись знайти тут заробіток.

— Розкажіть мені все докладно, поки я знайду щось у буфеті. Що ви п'єте? Віскі?

— Так, мем, — сказав він.

— Я обіцяла випити з вами, але я не люблю віскі. Я... я віддаю перевагу хересу... Вона цокнулася з ним.

— За ваші успіхи!

Раптом вона замовкла, побачивши, що на його обличчя виразилася огида. Він поставив склянку, відпивши тільки ковток.

— У чому справа?

— Дивне віскі! Пахне димом.

— Ах, я дала вам шотландське, а ви, звичайно, звикли до нашого.

Вона змінила склянку та знайшла потрібну пляшку.

— Ну, а вам це подобається?

— Так. Справжнє першосортне віскі. У мене цілий тиждень краплі у роті не було.

— Ви багато п'єте?

— Ні, не сказав би. Раніше я добряче випивав, але це траплялося дуже рідко... А тепер дякую за доброту, мені час.

Однак місис Сетліф не хотілося відпустити свого злодія. Вона тепер знала, що їй нема чого боятися. І десь глибоко в її свідомості промайнула думка про захоплення та здивування знайомих, коли вони впізнають...

— Ви так і не пояснили, чому для вас пограбувати — отже, взяти те, що вам належить, — сказала вона. — Сядьте сюди, до столу, і розкажіть про це.

Вона присунула собі стілець, а незнайомця посадила навпроти.

Він був у чужому будинку. Цей син Заходу не знав, що під столом біля ноги його співрозмовниці знаходилася кнопка електричного дзвінка. Він ніколи й не чув про таку вигадку.

— Бачите, — почав він, — старий Сетліф колись надув мене і розорив ущент. То була брудна махінація, і вона вдалася йому. Я не думаю мстити вашому батькові. Він ніколи не чув про мене і, звісно, не знає, що зробив мене жебраком.

У мене було невелике підприємство з гідравлічною установкою в одну кімнату. Але коли Сетліф та його компаньйони забрали в свої руки все Айдахо, реорганізували плавильний трест, заволоділи всіма земельними ділянками і поставили велику гідравлічну установку у Туїн Пайнс, я, звичайно, прогорів, не врятувавши навіть грошей, вкладених у справу. Мене викинули за борт. І ось сьогодні вночі, не маючи жодного гроша і знаючи, як потребує мій приятель, я вирішив зайти сюди. Мені дуже потрібні гроші, тож якщо я відберу в нього те, що мені належить, гріха тут великого немає.

— Все ж пограбування залишається грабунком.

— Знаю, — лагідно погодився він. Але мені ніяк не можна потрапити до лап поліції. Я знаю, що вони зроблять зі мною! Менше ніж десятьма роками мені ніяк не позбутися. Тому я і хочу якнайшвидше забратися звідси.

— Ні, зачекайте, ви навіть не сказали мені, як вас звати.

Після хвилиного вагання він сказав:

— Називайте мене Дейвом...

— Ну, так ось... Дейв... — треба щось зробити для вас. Ви ще молодий і вперше

пішли поганою дорогою. А ви знаєте, який буває кінець. Давайте краще знайдемо вам чесне заняття.

— Мені потрібні гроші зараз! Вони для приятеля, про якого я вам говорив. Його треба виручити якомога швидше, або він пропаде.

— Я можу підшукати вам місце, а щодо приятеля... Знаєте, що? Я позичу вам гроші, і ви їх надішлете йому. Віддасте мені потім із вашої платні...

— Доларів триста вистачило б. За це і ще за харчі та кілька центів на тютюн я готовий працювати рік не покладаючи рук.

— Вам хочеться курити?

— До смерті.

— Курить, я не заперечую. Мені навіть подобається, коли курять.

Лівою рукою він дістав з кишені клаптик зім'ятого цигаркового паперу. Знову поліз у кишеньку і висипав на папірець щіпку тютюну. Потім, поклавши обидві руки на револьвер, почав згортати цигарку.

— Ви так тримаєтеся за цей револьвер, начебо боїтеся мене, — сказала вона.

— Вас не боюся, але неспокійний...

— Ви погано знаєтеся на людях. Я хочу знайти вам чесне заняття, а ви...

Знявши праву руку з револьвера, він закурих, потім опустив її навколішки.

— Дякую вам за довіру, — сказала вона і ще енергійніше натиснула кнопку дзвінка. — Я обіцяю вам не менше ніж сімдесят п'ять доларів на місяць. Ви вмієте ходити за кіньми?

Його обличчя прояснилося, а в очах блиснули вогники.

— Дайте подумати... Ви вмієте об'їжджати жеребців?

Він кивнув головою.

— Ми маємо племінний завод, і там знайдеться робота. Згодні?

— Чи згоден? — У його голосі звучали подяка та захоплення. — Ви ніколи не пошкодуєте, що допомогли Х'югі Люку в біді.

— Ви, здається, назвали себе Дейвом?

— Вибачте, що збрехав. Мое справжнє ім'я Х'югі Люк.

— Я так рада. А тепер дозвольте мені сходити нагору за гаманцем.

Перш ніж він встиг відповісти, вона почула віддалений легкий гомін. Його почув і Х'югі Люк.

— Що це? — спитав він з тривогою.

Замість відповіді, вона миттєво простягла ліву руку і схопила револьвер. Її рух був повною несподіванкою для Люка, і жінка на це розраховувала.

— Сядьте! Руки на стіл!

— Не натискайте так сильно, бо ви просвердлите в мені дірку завбільшки з волоссякий горіх.

Вона трохи опустила курок.

— Отак краще, — зауважив він. — А ще краще зовсім опустити.

Двері за його спиною відчинилися, і він почув, що хтось увійшов до кімнати.

— Томасе, — наказала вона, — викличте по телефону поліцію. Чому ви так довго не приходили?

— Я прийшов, як почув дзвінок, мадам. Чи не краще мені взяти револьвер і розбудити слуг?

— Ні, дзвонить у поліцію. Я сама затримаю цю людину.

Дворецький вийшов із кімнати. Вона відчувала гостру насолоду від думки про майбутні захоплені похвали всіх її знайомих, вона вже бачила замітки у світській хроніці газет про молоду, прекрасну місис Сетліф, яка одна затримала озброєного грабіжника.

— Тепер скажіть правду: адже у вас немає жодного друга, який потребує вашої допомоги? Чому ж ви мовчите? Чому не вигадаете щось ще? Чому ви не попросите, щоб я вас відпустила?

— Я б попросив, якби...

— Якби що?

— Якби ви були порядною жінкою.

— Обережніше! — попередила вона.

— Та вам не вистачить духу вбити мене!

— Він зневажливо посміхнувся. — Наш світ — огидне місце, коли в ньому розгулюють люди на зразок вас, але він, мені здається, не так низько впав, щоб дозволити вам безкарно продирявити мене. Ви погана жінка, але ваша біда в тому, що ви слабкі.

Вбити людину не так вже й важко, але ви не посмієте зробити це. У вас не вистачить духу.

— Обережніше висловлюйтесь! — повторила вона. — Попереджаю, справа погано скінчиться.

— І що це за Бог, — вигукнув він несподівано, — якщо він дозволяє таким, як ви, безкарно робити підлості! ...Його міркування було перервано появою дворецького.

— Щось трапилося з телефоном, мадам, — повідомив він, — дроти пошкоджені чи що інше. Станція не відповідає.

— То розбудить когось із слуг, — наказала вона. — Надішліть за поліцією, а потім повертайтеся сюди. — І вони знову залишилися вдвох.

— Чи не дасте мені відповіді на одне запитання? — сказав Люк. — Ваш слуга говорив щось про дзвінок. Я весь час стежив за вами і не бачив, щоб ви торкнулися дзвінка.

— Він під столом, дурна людина! Я натискала його ногою.

— Дякую вам. Я довірився вам і відкрив вам душу, а ви постійно підло мене обманювали.

— Продовжуйте. Це дуже цікаво.

— Я волю залишатися бідним Х'югі Люком і десять років сидіти у в'язниці, ніж бути у вашій шкурі. Таким жінкам, як ви, місце в пеклі!

— Продовжуйте, скажіть ще щось.

— Так, скажу. Обов'язково скажу. Ви знаєте, що я маю намір зробити? Я піднімусь зі стільця і піду до дверей. Я відібрав би у вас револьвер, але ви можете зробити дурість і спустити курок. Гаразд, залишу його вам! А шкода, револьвер добрий. Так я піду прямо до дверей. І ви не стрілятимете. Щоб убити людину, потрібна мужність, а у вас її немає. Ну, тепер приготуйтеся і подивимось, чи зможете ви вистрілити. Я йду.

Він відштовхнув стілець і підвівся. Курок наполовину підвівся.

— Натискайте сильніше, — порадив він.

Ану, спробуйте убити людину, зробіть у ньому дірку завбільшки з кулак, щоб її мозок бризнув на вашу підлогу. Ось що означає вбити людину.

Курок піднімався поштовхами, але повільно. Чоловік повернувся спиною і не поспішаючи пішов до дверей. Вона підняла револьвер, цілячи Люку в спину. Двічі курок піднімався, але нерішуче спускався вниз.

Біля дверей Люк знову повернувся, перш ніж піти. Зневажливо посміхаючись, він тихо, з розстановкою вимовив огидну лайку, вклавши в неї всю свою ненависть до цієї жінки.

ВОЛОНТЕРСЬКА ВІТАЛЬНЯ

Проект «Крила доброти»

Рубрику веде Віра Шаховцева

ЛЮДИ «ЗОЛОТОГО ВІКУ»

Початок у № 196

«Так» і «Ні» важать однаково.

Про те, як позбутися мук вибору і суттєво полегшити собі життя.

Ми часто не наважуємося розпочати потенційно конфліктну розмову з друзями чи членами сім'ї. Якщо вам є що обговорити, не відкладайте це! Налаштуйтеся на позитивний результат! Не реагуйте відразу відторгненням, дайте час собі та іншим подумати, змінити свою думку! Але як спілкуватись з людьми, які не хочуть йти на контакт? Коли ми ображені чийсь словами або діями, давайте подумаємо про те, ЩО змусило людину піти на це. У більшості випадків, людина може нічого не мати проти вас, але їй потрібно якось озвучити свій внутрішній біль. Адже ми зацікавлені не в пошуку ворогів, а в тому, щоб досягти певної мети.

У будь-якому діалозі важливо уточнити, чи правильно ми зрозуміли співрозмовника. Важливо, щоб непорозуміння, чи різне тлумачення будь-яких слів або понять не призвели до якихось серйозних конфліктів. З іншого боку, ми самі повинні подавати свою інформацію так, щоб її сприйняли однозначно. Наприклад, про що може подумати ваш співрозмовник, почувши фразу: «Я вчора їздила за місто і бачила ТАКУ косу!». Що ж ви бачили? Дівчину з косою нижче за пояс? Піщану косу на березі моря? Чи косу, яку ви давно збиралися купити для роботи на дачі? Коли ми про щось розповідаємо, наші думки «летять» попереду нас, і нам здається, що співрозмовник мислить так само, як і ми. Але! *«Те, що очевидно для А, на жаль, абсолютно не є очевидним для Б, і здається абсолютно безглуздом для В.»* (Айзек Азімов).

Майже вся наша поведінка формується нашими батьками та їх переконаннями. Вам здається очевидним, що чоловік завжди повинен телефонувати першим. Ви чекаєте на дзвінок, ображаєтеся, висловлюєте своє невдоволення! Але це правило не є очевидним для всіх. Для вас – так, а для вашого чоловіка воно незрозуміле, тому що в його батьківській родині завжди першим дзвонив той, хто першим скучив. Для нього очевидним буде правило «скучив – дзвони» і, якщо ви не дзвоните, то він вважає, що ви за ним зовсім не нудьгуєте. І теж на вас образиться.

Дружина, проживши з чоловіком двадцять років, таємно страждає від думки, що він її не любить, тому що він ніколи не дарує їй квіти. Але в сім'ї батьків чоловіка любов була рівнозначна турботі про коханого чи кохану. Ось і він, створивши свою сім'ю, оточив дружину турботою та увагою: якщо вона затримується на роботі – на неї чекає вечерея, а у дітей перевірені всі домашні завдання. Адже для миру та спокою в сім'ї дружині потрібно було лише сказати чоловікові про те, що їй було б приємно іноді отримати від нього букет квітів.

Якщо ваш співрозмовник не екстрасенс, а звичайна людина, то він і

гадки не має про те, що коїться у вас в голові. Тому не страждайте мовчки, говоріть про те, ЩО ви відчуваєте, чого би вам хотілося, і про те, що вам неприємно! Але будьте готові почути і думку, яка не співпадає з вашою. Інша людина має право думати і чинити так, як зручно їй. Взаємна щирість і делікатність зробить ваше життя легшим та приємнішим.

Пропоную статтю Ганни Чорних про порушену нами проблему.

«Часто, спілкуючись з людьми, ми шукаємо підводні камені там, де їх немає. Замість того, щоб просто прийняти пропозицію співрозмовника, ми можемо будувати у голові цілі схеми, намагаючись зрозуміти справжні мотиви сказаного. Як можна спростити вибір при прийнятті рішень та відповідати на запитання без зайвих проблем.

Ми вважаємо, що такий простий і нехитрий спосіб справді може позбавити від непотрібних нав'язливих думок і зробити спілкування набагато приємнішим.

«Підвезти тебе до автовокзалу?» — спитала Хайді, літня швейцарка, подруга нашої родини. Я збиралася йти від її дачі пішки до зупинки маршрутки, це кілометра 3–4, потім ще невідомо скільки чекати на цю маршрутку, а вже від автовокзалу ходить багато транспорту до міста, та й гуляти мені не дуже хотілося.

Я хотіла сказати: «Так, підвези, будь ласка!» Але, в цьому випадку, Хайді доведеться перевдягатися, відчиняти ворота, виганяти машину з саду, витратити на це час, везти мене до автовокзалу. І мені від цього стає моторошно, тому я починаю мямлити щось на кшталт: «Та ні, не треба, я пройду пішки, напевно...»

Хайді відчуває протиріччя між тим, що я говорю, і тим, чого мені хочеться, і трохи дратуючись, питає ще раз: «То, може, таки підвезти?». Я знову відмовляюся, намагаючись бути чемною, мовляв, не хочу турбувати.

І тут Хайді викладає мені урок, який рятує мене ось уже 10 років.

«Знаєш, у нас у Швейцарії кажуть: «Так» і «Ні» важать однаково». Якщо я пропоную тебе підвезти, то мені все одно, скажеш ти «Так», чи «Ні». Я готова до будь-якої твоєї відповіді, мені не важко покататися з тобою до автовокзалу так само, як легко й залишитися вдома. Але ти вигадуєш, ніби один із варіантів мені зручніший за інший, і вибираєш його, хоча це зовсім не те, що зручно тобі. У вашій країні так часто роблять. Але я хочу, щоб ти розуміла: якби мені не хотілося тебе везти, я нічого не запропонувала б. Якщо тобі дають вибір, одна твоя відповідь рівнозначна іншій. То тебе підвезти?»

І я сказала: «Так!» — Просто і ясно. Тому що мені було набагато зручніше і швидше доїхати до автовокзалу на машині. І я була вдячна Хайді за те, що вона підвезла мене, а ще більше за те, що розкрила для мене таку просту річ.

«Так» і «Ні» важать однаково» — ось що я повторюю собі щоразу, коли думаю, що моя відповідь не сподобається співрозмовнику.

«Так» і «Ні» важать однаково» — це про те, що ми всі рівні і вільні.

«Так» і «Ні» важать однаково» — не просто правило етикету, а основа нормальних щирих відносин.

«Так» і «Ні» важать однаково» — і не треба сподіватися, що інший здогадається, чого вам насправді хочеться.

Коли дозволяєш собі бути прямим та відкритим, то даруєш цю свободу також і іншим.

На будь-яке моє запитання чи пропозицію я готова почути як позитивну, так і негативну відповідь. А якщо одна з відповідей для мене краща, то я повідомлю про це свого співрозмовника і сформулюю її іншим чином.

Наприклад, замість нейтрально-ввічливого «Зайдеш у гості?», залежно від того, що я хочу, можна сказати: «Заходь, я буду рада випити з тобою чаю і побалакати!» (припускаючи, що наші бажання можуть і не збігтися) або: «Я запросила б тебе у гості, але сьогодні втомилася і хочу побути на самоті».

Пам'ятаю, як колись мої стосунки з подругою вийшли на новий рівень близькості. Вона запитала:

— Ти ж візьмеш участь в організації нашого фестивалю?

— Щиро кажучи, ні, я себе в цьому не бачу. Не хочу нічого організувати, — відповіла я, внутрішньо готуючись до подальшого опору вмовлянням. І почула:

— О, знаєш, як приємно: спитав — отримав відповідь — пішов далі.

Тепер я знаю. Це і є сила визначеності.

Складніше, коли людина не звикла, що «Так» і «Ні» важать однаково. Тоді замість простої однозначної відповіді на кожне «Поїдеш із нами?», або: «Зможеш допомогти?» починаються розповіді про те, який складний там планується день, скільки всього потрібно встигнути, і як людина намагається всім догодити і нікого не розчарувати. Мені зазвичай тужливо таке слухати.

А починається це ще в дитинстві. Ми вчимося вгадувати, яку відповідь хочуть від нас почути дорослі, замість того, щоб прислухатися до себе. Ми рано дізнаємося, що на запитання: «Тобі подобається в садочку?», або «Налити супчику?» — є лише одна бажана відповідь для нашої бабусі. Дізнаємося, що відмова від нудного подарунка чи нецікавого походу в музей, напевне, засмутить наших дорогих родичів. Дізнаємося, що треба бути чемним і йти іншим назустріч. Дізнаємося, що й питання нам задають просто за звичкою і з ввічливості, а до реальних наших відповідей нікому немає справи.

Добре, що ми вирости і можемо не грати в це. І не навчати цій брехні своїх дітей.

У кожного з нас є право просто просити і з вдячністю приймати подарунки, пропозиції, допомогу та любов інших, так само як і право відмовлятися, не погоджуватися, закриватися та відстоювати свої межі без почуття провини.

«Так» і «Ні» важать однаково, ви згодні? (ставлячи це питання таким чином, я маю на увазі, що будь-які відповіді мені рівнозначно цікаві)».

Далі буде

Новини світу, України, Одеси

Лідери США, Канади, Великобританії, Франції, Німеччини та Італії опублікували спільну заяву щодо війни в Ізраїлі: «Наші країни підтримуватимуть Ізраїль у його зусиллях із захисту себе та свого народу».

Великобританія прийняла рішення про розміщення 20 тисяч солдатів, військової техніки та кораблів на території країн Північної Європи для стримування загрози, що зростає з боку Росії.

Росія для дискредитації ЗСУ передала терористам ХАМАС захоплену в Україні західну зброю.

Відносини між Китаєм та Сполученими Штатами перестали погіршуватися та стабілізувалися.

Путін прибув до Китаю на конференцію проекту «Один пояс – один шлях» та провів переговори з головою КНР Сі Цзінпінгом. Проте контракт на постачання російського газу та будівництво трубопроводу Сила Сибіру-2, необхідні Росії, не підписані.

На території США приземлилася капсула, випущена на відстані близько 100 тисяч кілометрів апаратом OSIRIS-REx. У середині капсули 250 г ґрунту, зібрані цим апаратом за допомогою довгої роботизованої «руки» з поверхні астероїда Бенну, до якого апарат наблизився після майже дворічного обертання навколо нього.

Глава Нафтогазу Олексій Чернишов заявив, що цього року в Україні було запущено в роботу рекордну кількість газових свердловин і опалювальний сезон, що наближається, вдасться пройти виключно на газі власного видобутку.

У Держбюджеті-2024 витрати на підготовку виробництва оборонної продукції збільшено у 7 разів.

Понад 200 українських компаній займаються розробкою безпілотників, а їхнє виробництво за рік зросло у сто разів.

Глава зовнішньополітичного відомства ЄС Жозеп Боррель побував в Одесі із неоголошеним візитом.

Президент Зеленський ввів у дію рішення РНБО щодо виділення на оборону понад 21% ВВП.

Міністерство культури України виключило із Державного реєстру нерухомих пам'яток культурного спадку національного значення пам'ятники Пушкіну та Воронцову. Це рішення ліквідує заповідання їх демонтажу.

Після завершення ремонтних робіт відновлено рух трамвайних маршрутів №5 та №28.

23 жовтня, у день початку Голокосту, в Одесі, у сквері «Проти забуття» на Люстдорфській дорозі біля пам'ятника жертвам нацизму вшанували пам'ять євреїв, закатованих нацистами під час Другої світової війни.

НЕОРДИНАРНІ ОСОБИСТОСТІ “ П Р И В І Т , Ц Е З Н О В У Я ”

Я назвав цей нарис рядком-рефреном із відомої пісні Джо Дассена. Прочитавши це ім'я, багато хто згадає чудового співака: м'який, оксамитний тембр його голосу з теплими, інтимними інтонаціями, романтичний образ, принагідність і спокійну, довірливу манеру виконання. Більшості жінок важко було відмовитися від враження, що цей симпатичний, високий, стрункий сіроокий красень з розкішною чорною шевелюрою співає особисто для неї.

Його ліричні пісні «Елісейські поля», «Якби не було тебе» та багато інших брали за душу. Особливо запам'яталася мені композиція «Привіт, це знову я», яка починалася із задумливого свисту. Вона часто звучала по телебаченню і сумно повідомляла про повернення **втрачених мрій за своєю батьківщиною – до своєї минулої любові.**

Дідусь Дассена по батькові, одесит Шмуель (Самуель), бул перукарем.

18 жовтня 1905 року, наступного дня після оголошення царського маніфесту про «конституційні свободи», в Одесі стався страшний чотириденний єврейський погром. Це посилювало бажання Шмуеля емігрувати. Незабаром після його одруження на Берті Фогель вони вирішили відправитися «за європейським щастям» до Америки.

За сімейною легендою, на пароплаві дідусь чомусь вивчав не англійську, а французьку мову. Коли працівники міграційної служби США запитали Самуеля, яке його ім'я, він на ламаній французькій мові відповів їм, що він – з Одеси. Його так і записали спочатку – «Одессин», але потім прибрали першу літеру. Так було «Дессін», «Дассін», «Дассен». Після цього нащадки почали носити це незвичайне прізвище.

У Самуеля і Берти було вісім дітей. Один із синів, Жюліус-Мозес (Жюль) Дассен, закінчив середню школу в Бронксі, захопився театром і розпочав свою кар'єру в єврейському робітничому театрі в Нью-Йорку, граючи на ідіш в п'єсах Шолом-Алейхема.

Як режисер він ставив театральні одноактні комедії, таким чином підзаробляючи в літніх єврейських таборих. В одному з них Жюль познайомився з Беатрис (Бертою) Лонер, дочкою емігранта з міста Бугач в Австро-Угорщині. Вона грала на скрипці, але після заміжжя залишила музичну кар'єру і повністю присвятила себе сім'ї. Так що у їхнього первістка Йосифа-Аарона (Джозефа-Айра), майбутнього Джо Дассена, який народився у 1938 році, були і музичні, і театральні гени.

Джо не боявся ніякої роботи і, хоча його сім'я не була бідною, постійно підробляв, умів самостійно приймати рішення і бути за них відповідальним. Він дуже турбувався про сестер, відчуваючи себе по-справжньому старшим братом.

У період розгулу в США маккартизму і «полювання на відьом», коли вся країна була охоплена доносами і пошуками комуністичних шпигунів і провокаторів, Джуліус Дассен потрапив до «Чорного списку» Голлівуду і залишився практично без роботи. В 1953 році він, як і деякі інші відомі діячі кіно, був вимушений разом із сім'єю покинути Америку і переїхати до Європи. Після п'яти років поневірянь він у Парижі продовжив кінематографічну діяльність.

Після переїзду до Америки батьки відправляють Джо вчитися в дорогий елітний коледж у Швейцарії. У 16 років він здає всі

випускні іспити з оцінкою «добре» і отримує ступінь бакалавра, вільно говорить трьома мовами, захоплюється спортом.

Джо вирішив продовжити своє навчання в Америці і повернувся до США та вступив в медичний факультет Мічиганського університету. Деякий час він займався медициною, потім переключився на етнологію – науку, наближену до психології та соціології.

В цей же час почалося захоплення Джо музикою – він бере до рук гітару. Майбутній виконавець не потрапив під вплив модного американського рок-н-ролла. Разом із сусідом по кімнаті в кафе студентського кампусу він виконував пісні.

Їхні виступи користуються успіхом і приносять їм швидше задоволення, чим реальний дохід – їм обом платили 50 доларів за уїк-енд.

Щоб не залежати від підтримки рідних, Джо доводилося під час навчання підзаробляти. Упродовж шести років він щовечора на старому катафалку, перефарбованому у рожевий колір, вивозив сміттєві баки з жіночого коледжу, працював доставником товарів на замовлення, в одній з дальнійок перевозив із Чикаго в Сан-Франциско рослини для ботанічного саду; мив посуд в університетській кав'ярні, працював водопровідником, проводив психологічне тестування.

Одночасно Джо написав новелу «Бродити по воді», яка отримала другу премію на національному конкурсі.

У 1960 році він закінчив з відзнакою магістратуру з етнології і почав викладати в університеті, а через два роки захистив докторську дисертацію. Здавалось би, у нього все складається добре, життєвий вибір зроблено.

Але гени беруть своє. В 1963 році Джо в трюмі вантажного судна дістався до Італії, куди батько запросив його стати своїм помічником на зйомках фільму «Толкарі». Разом з цим він починає працювати ведучим телепрограми, дублює два американських фільми, працює асистентом режисера на зйомках, публікується в популярних журналах «Плейбой» і «Нью-Йоркер».

Новели і статті Джо мали успіх. Можливо гітара залишилася б для нього одним із хобі, гарячим та пристрасним, якби його дівчина Марізі Массьєра не вирішила зробити своєму коханому подарунок на день народження.

Вона передала півку із записом голосу Дассена подрузі, яка працювала в студії грампластин. Але керівництво студії, почувши оксамитовий голос, запропонувало виконавцю співпрацю.

Джо не мав наміру стати співаком – він знявся у двох фільмах, і кіно вабило його все сильніше. Але з часом, переживши кілька творчих невдач на концертах із записами пісень на пластинках, він втягувався в світ французької естради. З 1965 по 1968 роки його пісні починають все частіше і частіше звучати на радіо, він дає концерти у Франції, Італії, Тунісі, Канаді. Так починається успішна, блискуча кар'єра

цього чарівного, елегантного, стрункого красеня у білому костюмі з принадною посмішкою, розкішною шевелюрою, з ледь сумними єврейськими очима.

Навесні та влітку 1968 року пісні Джо звучать на всіх радіостанціях. Нарешті, одна з його пісень, «Елісейські поля», очолює французький хіт-парад. Пісні Дассена звучали під час масових студентських хвилювань у Франції у 1968 році. А через два десятиліття його мелодії наспівували китайські студенти, стоячи лицем до танків, під час сумнозвісних подій на майдані Тяньаньмень.

22 жовтня 1969 року Джо удостоївся

честі виступити у знаменитому на всьому світі концертному залі «Олімпія». Виступ з акінчився тріумфом. Після «Олімпії» Дассен відправляється на гастролі до Німеччини з німецькими версіями пісень, а деякі з них потрапляють до німецького хіт-параду. Потім були неодноразові та дуже успішні виступи в Італії та Англії.

У 1970 році Дассен вперше провів гастролі в Африці. За 21 день він об'їздив в спекотному виснажливому кліматі 10 країн. Це був дуже напружений тур з короткими зупинками. Повсюдно Джо супроводжували його французькі фанати.

Після повернення до Парижу Дассен відправляється в Західний Берлін, де, виступаючи перед аудиторією з піснями на німецькій мові, зміцнює свої позиції колишньої світової зірки. Один за одним виходять кілька його «золотих дисків».

На початку липня 1979 року Джо єдиний раз у житті побував у Москві, куди його запросили для участі у відкритті готелю «Космос». До цього часу телепередачі за його участі були в СРСР надзвичайно популярні, а платівки співака заповнили «чорний ринок». На презентації готелю «Космос» він виступив у спільному концерті з Аллою Пугачовою.

Дассен був «на сьомому небі» від захоплюючого прийому, виявленого йому радянською публікою. Після його візиту до СРСР, перш за все в столичній богемі, увійшли в моду сліпучо-білі чоловічі костюми, які до того мало хто наслідовався носити. Фірма «Мелодія» випустила першу офіційну платівку Джо Дассена в СРСР – альбом під назвою «Люксембурзький сад».

Потім було турне по Південній Америці – Чилі та Аргентині. Публіка із захопленням сприймала співака з його найдивнішою чоловічою принагідністю.

У Дассена з юності були проблеми зі здоров'ям – його навіть не взяли до війська через хворе серце. Тому такий напружений спосіб життя дав про себе знати. Джо стало підводити здоров'я, відкрилася виразка шлунка, все частіше боліло серце через виснажливу роботу по 12-15 годин на добу.

Під час виступу в Канні Дассену стає зле. Співак, збліднувши, хапається за мікрофон, перестає співати і мовить:

«Вибачте, щось мені погано!». Публіка в тривозі завмирає. Джо невпевненою ходою зникає за кулісами, де йому роблять укол. Через кілька хвилин, зціпивши зуби, Дассен зі словами «люди прийшли слухати мене, я повинен співати для них», повертається на сцену і виходить до мікрофона. Вражена і вдячна публіка влаштовує йому бурхливі овації, але через кілька хвилин під шквал оплесків Дассен прямо за лаштунками втрачає свідомість. Співака відвозять до лікарні, де йому діагностують інфаркт міокарда.

Реабілітуватися після хвороби Джо вирішив на Таїті. Під час подорожі з ним стався новий серцевий напад. На курорт він прибув абсолютно розбитим та пригніченим. Щоб підтримати співака, до нього прилетіли дорогі йому люди – мати Беатрис Лонер-Дассен і обидва сини. Джо намагався забути свої проблеми, але відпочити в оточенні близьких він зміг зовсім недовго.

20 серпня 1980 року під час обіду в ресторані він застогнав і упав лицем на стіл. Це був третій за літо серцевий напад, занадто важкий.

Проведена на місці реанімація не дала результату. Лікарі, яким кілька разів вдавалось «завести» серце співака по дорозі до шпиталю, все ж таки були вимушені констатувати смерть. Джо було неповних 42 роки.

Джо Дассена поховали на єврейській дільниці кладовища в Голлівуді, де раніше були поховані його бабуся і дідусь.

Після того, як у Франції дізналися про смерть улюбленого виконавця, на багатьох радіостанціях зазвучали пісні Дассена. У всіх французьких і багатьох інших світових газетах з'явилися найбільш зворушливі некрологи, лише газета «Правда» обмежилася коротким інформаційним повідомленням на шпальті міжнародної політики.

Джо Дассен був справжньою зіркою світового рівня. І справа не лише в його популярності, хоча вона була надзвичайно високою – кількість дисків з його піснями перевищила 6 мільйонів; він отримував від шанувальниць до 4 тисяч листів на тиждень. Дассен створив свій неповторний стиль, який публіка з витонченим смаком вирізняла серед більшості дуже популярних виконавців.

Будучи надзвичайно приємною і обов'язковою людиною в щоденному спілкуванні, він був неймовірно доскіпливим у всьому, що стосувалося роботи. «Маньяк-перфекціоніст» Джо вносив поправки в текст кожної своєї пісні; як правило, вони займали цілий шкільний зошит. Дассен володів тонким художнім смаком, був дуже елегантний на сцені. Він залишився в історії як один із видатних майстрів шансону. Його пісня – такий же невід'ємний символ Франції, Парижу, того романтично-французького флеру, який завжди відчувається в піснях Едіт Піаф, Іва Монтана, Шарля Азнавюра, Мірей Матьє.

Минуло 43 роки по смерті Дассена. Та в нашій пам'яті йому вічно 41 рік...

Михайло Гаузнер

(використані Вікіпедія, статті «Світлої пам'яті півця и человека с очень светлой улыбкой» на сайті «Наша Вірменія», Б. Шибанова «Мировой успех и три инфаркта» в «Газете», Бабетта-Лізи в Livejournal, «Магія Джо Дассена» на сайті spletnik і др.).

Країна Поезія

Любов ШИШАЦЬКА

Народилась 1955 року в селі Данилівка Одеської області. Навчалась в Одеському культурно-освітньому училищі, за спеціальністю — клубний працівник. Працювала за фахом, була директором Будинку культури, зараз працює в соціальній сфері. Писати вірші та оповідання почала в шкільні роки. Була активним членом районного поетичного клубу "Чарівний вогник". В обласному поетичному конкурсі "Осінь в Бірзулі" отримала третє місце у номінаціях лірика та громадська поезія. Публікувалась в республіканській пресі. Є переможницею кількох читацьких конкурсів. Член Літературної студії «Одкровення».

Люблю тебе, мій світе,—
Предивная краса!
Ці, сонечком зігріті,
Високі небеса.

А в них—отару плинну
Мандрюючих хмарок,
Котрі собі невпинно
Прямують до зірок.

Яри, балки і кручі,
і верби над ставком,
І солов'ї співучі,
І вишні за вікном.

А ранком тихим, ясним—
Росистії поля.
Це все— мій світ прекрасний —
Українська земля.

Чому це серце, мов шаленне,
То стукотить, то завмирає,
Коли десь здалеку до мене
Твій голос ніжний долітає.

Ти не для мене вже співаєш.
Ми нарізно. Шляхи нам різні.
Та знаю я, ти відчуваєш,
Що прислуховуюсь до пісні.

Ти не забув. Ти пам'ятаєш
Той час, коли ще був зі мною.
У мене серце завмирає...
Твій голос повниться журбою...

Очі блакитні твої
бачу у снах я щоночі.
Ніби роса на траві
Чисті, іскристі очі.

Душу бентежать мою.
Слід їх в душі не розтанув.
Ти у чужому краю,
аж по той бік океану.

Нас розділя його шир.
Чи ще тебе я зустріну?
Згадку про очі лишив.
Серця забрав половину.

Батьківщина

Моя Батьківщина! —
Лани колосисті,
Вишневі сади та річки голубі,
Безкраї степи і діброви тінисті,—
я пристрастну пісню співаю тобі.
Вросла я в цю землю
корінням навіки,
мов та деревина в батьківському саду.
Ніде більше в світі безмірно великим,
милою серцю, землі не знайду.
Я силу черпаю з любові до краю,
в якому уперше побачила світ.
На пальми заморської не поміняю,
хрещатий барвінок,
калиновий цвіт.
Між свого народу,
мов в морі краплинка,
мов зернятко жита у лані густім.
Я з прадіда-діда палка українка.
І дуже пишаюсь корінням своїм.
У небі високім ключі журавлині
журливаю пісню співають мені.
Я ж оду співаю своїй Батьківщині,—
Незламній та гордій своїй стороні!

Дитячий
куточокОлена
Коваленко

Жовтень

Жовтень пензлика дістав —
Листя все пофарбував.
Жовтий-жовтий клен стоїть,
Явір, як в огні, горить.
Різнобарвним килимком
Ідуть білка з їжаком:
В нього яблучка в торбинці
Й три грибочка ще на спинці,
А у білочки горішки
Із ліщини, та три шишки.
Наносили вже багато —
Ціла купа в них, малята,
Щоб в комору заховати —
будуть взимку ласувати.

Ганна Черинь

В жовтні жовте сонце гріє
Так, що все навкруг жовтіє.
Жовті квіти і листочки,
Жовті дині й огірочки,
Що достигли на насіння,
Бо прийшла пора осіння.

Леонід Куліш-Зінків

Жовтень

Жовте поле, жовтий ліс,
На деревах жовтий лист.
Усе жовте навкруги,
Навіть річки береги,
Бо у осені в руці
Тільки жовті олівці.

Світлана Пирогова

Шарманщик — жовтень

Музика-жовтень грає на шарманці,
Мелодія розніжено-чутлива.
Багаття згасло, в'ється димом мана,
В осінній день думки чомусь мінливі.
Прийшов би тихо і не потривожив,
Листом пожовклим впади би біля неї.
Вона, мов рожа,
і рум'яна й гожа,
Мільйон не треба, досить однієї.
Осінь щастя пахне вже морозом.
Самотній лист кудись завіє вітер.
І знову мана: ніжно квітне роза,
Шарманщик-жовтень
іде осіннім світом.

Ника Жикол

І знову тіні на асфальті
Старих дерев малює гілля,
Серед зелено-жовтих кленів
Вирує жовтня божевільля...
Рве вітер і шматує листя
В їх бездоганно пишних кронах,
І незабаром знову місто
В тім листі зірванім потоне...
І знову поповзуть тумани,
Холодні ночі, ясні дні,
Пейзаж імпресо в білій рамі
Розмістить осінь у вікні.
Недовгий час цих барв веселих
Запам'ятаємо, і знов
Дощі, вітри в містах і селах
Знесуть і змиють цей покров.

Юрій Цюрик

Малює жовтень багрянисту осінь;
Палітра барв лежить по всій землі.
І неба неповторно ніжна просинь
Виблискує у райдужній імлі.

Скидають листя втомлені дерева;
Всміхаються бурштинові стежки.
Блукає парком Осінь-королева;
За обрій поспішає навпрошки.
Вона невдовзі стрінеться з зимою;
Красу багряню заметуть сніги...
Я ж буду сумувати за тобою,
Вдивляючись у срібні береги.

Н. Донець

Сумує жовтень в нашому саду.
Поодцвітали мальви сніжно-білі,
Хмелі перебродили у меду,
І журавлі полинули у вирій.
Вже не сміються ластівки малі.
Не золотіє мак духмяним
цвітом.
А яблуні — заплакані й сумні...
Вони не скоро знов побачать
літо.
Все листопади вдаль
перенесли...
Бузкова тиша. Сад тривожно-синій
Смородина ще в залишках золи.
А на гілках цвіте холодний іній.

За горизонталлю:

1. Тонка мотузка. 5. Правитель «на годину». 9. Відповідь до завдання. 11. Пілот високого класу. 13. Майстер хліб випікати. 14. Комедія «...-банк». 15. Журба, сум. 17. Священний птах єгиптян. 19. Студійний альбом української співачки Ірини Білик. 22. Несподіване почуття страху. 23. Обкладинка для стін. 27. Нове слово. 29. Музичний інструмент. 31. Згода. 33. Те саме, що юність (поет.). 35. Країна на південному заході Азії. 38. Зуб між різцями й передкореневими зубами в кожній половині верхньої та нижньої щелепи людини й ссавців. 39. Кілометр. 40. Дикий гірський баран, поширений у Центральній Азії. 43. Міжнародна одиниця електричного опору. 44. Той, хто займається польотами, авіацією. 46. Вівчар. 47. Везіння.

За вертикаллю:

1. Відрізана або відірвана частина тканини, паперу, шкіри і т. ін. 2. Верховний король Ірландії. 3. Коренеплід з казки. 4. Дев'ятнадцята літера вірменської абетки. 5. Червоно-жовта фарба. 6. Ім'я Барбюса. 7. Нота. 8. Невдача, провал. 10. Старовинна французька монета. 12. Радість (ант.). 14. Одна з волосинок, що вкривають краї повік. 16. Гачок для спуску зведеного курка вогнепальної зброї. 18. Дитина, що народилася одночасно з іншою в однієї матері. 20. ... краси. 21. Спортивна гра з м'ячем овальної форми. 24. Муніципалітет у Франції, у регіоні Центр, департамент Ендр і Луара. 25. Товстий загострений з одного кінця металевий стрижень, яким ламають, розбивають що-небудь тверде. 26. ...-де-Жанейро. 28. Той, хто втікає, втік звідкись. 30. Цінна промислова риба родини лососевих з м'ясом рожевого кольору. 32. Автоматизоване робоче місце. 34. Неопізнаний літаючий об'єкт. 36. Напій. 37. Юшка з риби. 38. Цар Іудеї, якого зображено в Біблії дуже жорстоким. 41. Ріка в Німеччині, що протікає землею

Бранденбург. 42. Команда собак. 44. Автоблокування. 45. В давньоєгипетській релігії — бог Сонця, творець світу.

Відповіді до кросворду
в № 204

За горизонталлю:

1. Шкерт. 5. Халіф. 9. Рішення. 11. Ас. 13. Пекар. 14. Ва. 15. Тура. 17. Ібіс. 19. Ома. 22. Ляк. 23. Шпалери. 27. Неологізм. 29. Тромбон. 31. Так. 33. Юнь. 35. Ірак. 38. Ікло. 39. Км. 40. Архар. 43. Ом. 44. Авіатор. 46. Чабан. 47. Удача.

За вертикаллю:

1. Шматок. 2. Ер. 3. Ріпа. 4. Тше. 5. Хна. 6. Анрі. 7. Ля. 8. Фіаско. 10. Екю. 12. Сум. 14. Вія. 16. Гашетка. 18. Близнюк. 20. Салон. 21. Пербі. 24. Пор. 25. Лом. 26. Ріо. 28. Утікач. 30. Сьомга. 32. Арм. 34. Нло. 36. Кава. 37. Уха. 38. Ірод. 41. Рін. 42. Ату. 44. Аб. 45. Ра.

Шановні клієнти!

Всі, хто має можливість допомогти
незможним людям,
спрямовуйте, будь ласка,
свої внески за адресою:
Україна,
м. Одеса, Приморський район,
БФ "Хесед Шаарей Ціон"
код ЄДРПОУ 34321888
IBAN: UA713510050000026006267265700
в ПАТ "УкрСиббанк"
МФО 351005
65023, м. Одеса,
вул. Ніжинська, 77/79.

Шановні клієнти!

Майстер із ремонту
дрібної побутової техніки
Приєм та видача
Четвер з 10.00 до 13.00 каб.246

Шановні клієнти!

Дрібний ремонт одягу
Приєм та видача
Середа з 9.00 до 12.00 каб.246
Четвер з 10.00 до 13.00 каб.246

Посмішка

Один хлопчик не вмів вимовляти слово шість. Прийшов
якось у магазин і каже продавцю:

— Дайте мені сім пачок сірників, але одну з них миттєво
заберіть назад.

— Боїшся стрибати з парашутом?

— Так.

— Тоді стрибай без нього.

Уночі поліція зупиняє п'яненку жінку:

— Куди поспішаємо?

— На лекцію.

— Хто ж в такий час лекції читає?

— Чоловік!

Чоловік на роботі, дружина вдома. Вирішила вона
влаштувати чоловікові сюрприз — купила через інтернет
шафу, вирішила сама її зібрати. Зібрала, все за інструкцією,
все, де треба, пригвинтила-прикрутила, милується своєю
роботою. Тут за вікном прогрімів трамвай — шафа склалася
як картковий будиночок. Дружина знову зібрала за
інструкцією, знову трамвай — шафа склалася. Вирішила
сусіда попросити допомогти. Сусід як був у сімейних трусах,
так і пішов. Загалом, зібрали вони вже разом шафу, за
інструкцією, як треба, знову трамвай, шафа склалася, сусід
каже:

— Давай знову зберемо, я залізу всередину, подивлюся,
що там не так...

Зібрали, сусід заліз у шафу, а тут повернувся чоловік.

Дружина йому:
— А в мене тобі сюрприз! Він у кімнаті! Чоловік іде до
кімнати, бачить — нову шафу, відчиняє — а там сусід! Чоловік
питає:

— Петро?! А ти чого тут робиш?

— Юрко! Не повіриш! Трамвай чекаю!

— Донечко, цей хлопець сирота, до того ж він кульгавий.
Не виходь за нього заміж.

— А мені не потрібен красень.

— Я не про те. Пожалій хлопця, йому і так дісталося від
життя.

Не розумію... Чому штани, в яких краще в'юго лежати на
дивані, називаються спортивними???

— Ким будеш одягатися на карнавал?

— Вовком.

— Маску купив?

— Поки ні, а тим ким будеш?

— Красуню!

— Маску купила?

— Повісьте, будь ласка, куртку.

— Не повішу: у вас немає петельки.

— Ну, хоча б за капюшон!

— Не повішу: у вас немає петельки!

— Ну, зараз же спектакль почнеться.

— Не почнеться: он сидять актори і всі пришивають
петельки.

Операційна. Медсестра кричить:

— У нього з'явився пульс, він повертається!

Тут лікар вирубає електрику:

— Повертатися — погана прикмета.

Чоловік з дружиною дивляться фільм жахів. На екрані
з'являється монстр.

Дружина:

— Ой, мама...

Чоловік:

— Впізнала, так?

УВАГА!

Дорогі друзі!
Запрошуємо вас — клієнтів
Хесед та членів ваших сімей, які
володіють здібностями в будь-якій
галузі творчості
(спів, танець, театральний жанр,
художнє слово, гра на музичних
інструментах, оригінльний жанр—
фокуси, дресура,
акробатика тощо),
взяти участь
у прослуховуванні
для відбору на конкурс
«Знайомтеся,
таланти Хесед»

Особливо привітаємо учасників,
які володіють єврейськими мовами
— ідиш та іврит.
Прослуховування відбудеться
12 листопада 2023 р. за адресою:
вул. Ніжинська, 77/79,
Центральний вхід,
2-й поверх, Культурний центр,
кімната 214.
Початок прослуховування —
о 13.00.
Попередній запис за телефоном
067-518-10-41
9 та 10 листопада з 12.00 до 14.00.
Чекаємо на вас!

Шановні читачі!

Культурний центр БФ "Хесед Шаарей Ціон"
оголошує набір на курси з вивчення
МІЖНАРОДНОЇ МОВИ ЕСПЕРАНТО

Адреса: вул. Ніжинська, 77/79, 2-й поверх, каб. 214
Тел.: 067 518 10 53; 767-72-39

ЮВІЛЯРИ БФ "ХЕСЕД ШААРЕЙ ЦІОН", ПРИЙМІТЬ ШИРИ ВІТАННЯ!

95 років

Інстругант Марк
Рашковецька Надія

90 років

Балабанова Тамара
Квашніна Розалія
Кравчак Валентина
Сагалевич Олександр
Сакевич-Білицька Галина
Шварцман-Біренбаум Маргарита

85 років

Бакальчук
Михайло

Бисюк Алла
Вільдерман Туба
Голдіна Світлана
Грагер Анатолій
Жовтнева Майя
Кац Олег
Поліщук Володимир

Рубаненко Мила

80 років
Вайшенгольц Світлана
Голдін Анатолій
Калінський Едік
Левинський Констянтин
Майстренко Валерія
Сапович Аркадій
Тобак Зінаїда
Шехтер Володимир

ІМЕННИКИ—ВОЛОНТЕРИ БФ "ХЕСЕД ШААРЕЙ ЦІОН"

Агнянікова
Олександра
Барзах Єлизавета

Жукова Тетяна
Ігнат'єва Світлана
Корчевська Ніна

Левинський
Констянтин
Лозинська Зоя

Неміровська Дебора
Федоров Віктор
Шпрінц Борис

Засновник та видавець —
БФ "ХЕСЕД ШААРЕЙ ЦІОН" (м. Одеса)

Свідоцтво про держреєстрацію 1153-34-Р,
серія ОД, видано 7 червня 2006 р.

Газета видається за підтримки
Claims Conference и American
Jewish Joint Distribution Committee

Некомерційне видання. Розповсюджується безкоштовно.
Реклама та оголошення публікуються безкоштовно.
Індекс видання — 09720

Надруковано у ТОВ "Press Corporation Limited"
21034 Вінниця, вул. Чехова, 12 А
Наклад 4100 прим. Зам. № _____

Головний редактор
Семен ВАЙНБЛАТ
Редакційна колегія:

А. Кесельман,
М. Гаузнер, П. Козленко
Комп'ютерна верстка
І. Глаголевський
Перекладач
Л. Левін

Надіслані матеріали
не рецензуються і не повертаються.
Листування із читачами —
лише на сторінках газети.
Редакція залишає за собою право
редагувати
і скорочувати надіслані матеріали.
Відповідальність за достеменність
фактів несуть автори.

Адреса редакції:
65023, Одеса, вул. Ніжинська, 77/79
Поштова адреса:
65045, Одеса, а/с 131
Тел.: 737-40-12
dobrasprava.ddns.net